

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XII., číslo 16

16. 8. 2015 / neprodejné

Z OBSAHU	Mariin život je svědectvím, že Bůh neklame. Homilie papeže Františka	04
	Češi chtějí zachránit 152 iráckých křesťanů z islámského pekla	06
	Manželská práva a „manželství“ homosexuálů	09
	Osm hrozeb pro manželství a co s nimi můžeme dělat (Prázdninová příloha)	I–IV

TRADICE OTCŮ

Z homilií svatého biskupa Jana Zlatoústého na Matoušovo evangelium (kolem 350–407)

Vy jste sůl země. Ale nevztahujte tento výrok, praví Kristus, na svůj osobní život, nýbrž na celý svět. Neposílám vás přece do dvou měst, ani do deseti nebo dvaceti, ani k jedinému národu tak jako proroky, nýbrž po zemi i po moři do celého světa, a to světa strašlivě postiženého. Řekl-li Vy jste sůl země, poukázal na to, že se celá lidská přirozenost pomátla a vinou hříchů je zkažená. Proto od učedníků vyžaduje, aby měli především ty ctnosti, jež jsou potřebné a užitečné k pastýřské péči o množství lidí. Neboť kdo je tichý, skromný, milosrdný a spravedlivý, neomezuje dobré skutky pouze na sebe, nýbrž usiluje o to, aby tyto výtečné prameny prýštily také ve prospěch druhých. A kdo má čisté srdce, umí vytvářet pokoj a je pronásledován pro pravdu, ten usměrňuje svůj život k obecnému blahu.

Nedomnívejte se tedy, praví Kristus, že se máte pustit do nějakých lehkých zápasů nebo že přitom půjde pro vás o nějaké maličkosti. [...] Uvědomte si jen, do kolika měst, krajů a ke kolika národům vás hodlám vyslat jako učitele. Proto chci nejen, abyste byli rozvážní vy sami, ale abyste rozvážnosti učili také druhé. Neboť nebudete-li to tak dělat, ani samy sebe nezachráníte.

Mnozí pošetilí se budou moci s vaší pomocí vzpamatovat. Avšak zbloudíte-li vy, strhnete s sebou do záhuby i druhé. Takže čím větší úkoly se vám svěřují, tím větší musíte vynakládat úsilí. Proto praví: Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

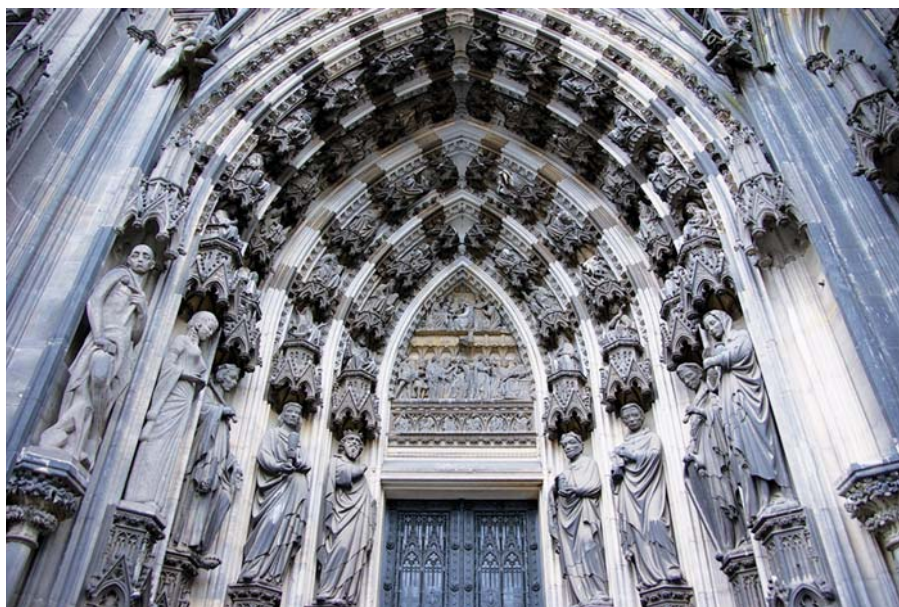

Foto: Flickr, Newwiser (CC BY-NC-ND 2.0)

Netolerantní a nemilosrdná?

Až příliš často zaznívá z nejrůznějších stran konstatování, že katolická církev někomu nepřijímá nebo je k někomu nemilosrdná. Vytváří se tím zdání, že je tedy jakýsi divným, přísně výběrovým spolkem, který má neúprosná pravidla pro přijetí a vylučování členů.

Každé konstatování je však třeba prověřit. Může být pravdivé, nebo nepravdivé, dokonce lze uvažovat o tom, zda není manipulativní. Je třeba zapojit skutečně kritické myšlení.

Představme si běžný katolický kostel, ve kterém se setkávají věřící na bohoslužbě. Kdo do něj může vstoupit? Zřejmě každý, vždyť u vchodu nestojí ani kontrolor křestního listu ani mravnostní hlídač. Proto jsou katolické kostely místem, kde se schází opravdu roztočivá společnost.

Najdou v něm místo ti, kteří se nejlépe cítí za sloupem či v přítomnosti tmavého kouta. Může do něj vejít bezdomovec,

hledající možná teplo, almužnu, snad i trochu duchovní pohody. Své místo zde má i ten, kdo v některých otázkách víry a etiky ještě plně nepronikl do učení Církve a má s jeho přijetím potíže. Brány chrámu umožňují vstoupit tomu, kdo miluje krásnou liturgii, nádherný zpěv, ale stejně tak i člověku bez hudebního sluchu. Vstup je otevřen člověku s fyzickým či duševním hendikepem.

Lidé jsou různí, jejich prožívání víry také. V katolické církvi se mohou cítit doma, protože do katolického kostela má přístup skutečně každý; dodejme, že od muže se očekává, že smekne klobouk.

Bylo by ale divné, kdyby se ten, kdo je nejraději za sloupem, dožadovatel, aby byl kostel plný sloupů. Neméně pošetilé by bylo, pokud by muž s vážnou srdeční vadou vyžadoval, aby ho farnost vyslala jako reprezentanta na maratón. Bylo by

Dokončení na str. 2

Josef Vlček. Foto: <http://una-voce.cz>

Zemřel opravdový rytíř katolické církve v České republice Josef Vlček

V úterý 28. července 2015 zemřel v Hospici na Svatém Kopečku Josef Vlček, politický vězeň, nakladatel a vydavatel. Rytíř Řádu sv. Silvestra, předseda Matice cyrilometodějské, šéfredaktor týdeníku *Světlo*, zakladatel Mariánského kněžského hnutí v ČR a člen Konfederace politických vězňů. Josef Vlček se narodil 6. června 1920 v Kaňovicích u Frýdku. Studoval salesiánské gymnázium ve Fryštáku, pak v Ostravě. Roku 1948 se oženil s Ludmilou Schönweitzovou, za rok se narodila dcera Jana.

Po válce jako generální tajemník Matice cyrilometodějské bojoval za udržení církevního školství. Ve vykonstruovaném politickém procesu byl odsouzen k trestu smrti, trest byl pak změněn na 21 let vězení. Byl 10 let vězněn v Ruzyni, Leopoldově a Jáchymově. Po amnestii v roce 1960 se vrátil do Příbora, kde se mu narodily dcery Marie a Věra. V roce 1968 se stal diecézním tajemníkem Díla koncilní obnovy v Olomouci, po jeho zákazu pastoračním referentem Arcibiskupství olomouckého. Po dvou letech musel být propuštěn, bylo mu určeno dělnické místo. Stále ilegálně vydával náboženskou literaturu, za což byl v 80. letech odsouzen na 20 měsíců, které strávil na Borech.

Po listopadu 1989 za čestného předsednictví kardinála Tomáška obnovuje spolek Matice cyrilometodějská, jehož předsedou byl až do své smrti. V roce 1993 se stává šéfredaktorem vznikajícího týdeníku *Světlo*, v 90. letech uvádí do naší republiky z Itálie Mariánské kněžské hnutí. U příležitosti státního svátku 28. října 2010 převzal z rukou prezidenta Václava Klause Řád Tomáše Garrigua Masaryka. Životní příběh pana Josefa Vlčka zpracovala ČT v pořadu Cesty víry.

TS ČBK

Dokončení ze str. 1

směšné, kdyby ten, kdo nemá hudební sluch, a neumí tedy hrát na varhany, požadoval, aby právě on doprovázel slavnostní liturgii hrou na zmiňovaný nástroj nebo vedl pěvecký sbor. Podivné by bylo i to, pokud by ten, kdo plně neakceptuje učení Církve o víře a morálce, chtěl vyučovat děti katechismus.

Výše řečené vyplývá ze zdravého lidského rozumu.

Co jiného tedy znamená milosrdné přijetí než právě onu otevřenost katolické církve pro všechny.

Problém tedy zřejmě nastává ve chvíli, kdy někdo netolerantně požaduje, aby se jeho záliba či odlišnost stala normou. Jakmile kdokoli začne vyvyšovat svoji jinakost a vnucovat ji ostatním, stává se sám netolerantním.

Chesterton se svým typickým vytříbeným humorem podotýká, že právě na základě nerozumné zaujatosti pro svou věc lze konstatovat, že „moderní svět je plný lidí, kteří zastávají svá dogmata tak rozhodně, že ani neví, že to jsou dogmata.“ Domáhají se toho, aby jejich subjektivní a nerozumné názory byly považovány za úctyhodné a pokrokové.

Tvrzení, že katolická církev je netolerantní a nemilosrdná, se tak po prozkoumání jeví jako úsudek, který v posledku vyžaduje právě onu netolerantnost, kterou tak hlasitě kritizuje a odsuzuje.

P. ThDr. Jan Balík, Ph.D.
ředitel Sekce pro mládež ČBK

Sýrie: Poselství optimismu a vytrvalosti

Během občanské války v Sýrii uprchla polovina syrské populace, ale církevní představitelé se snaží vyslat poselství naděje pronásledovaným křesťanům, kteří se rozhodli zůstat. „Církev bojuje proti křesťanskému exodu celá léta a usiluje o setrvání apoštolské Církve v zemi, která je křesťanská od samých počátků křesťanství,“ napsal melchitský arcibiskup Jean-Clement Jeanbart v listě z 17. července, v němž chce předat „poselství optimismu a vytrvalosti“.

Jeho diecéze se snaží rozvinout program, který pomůže malým podnikatelům a obnově domovů poničených občanskou válkou. Snaží se podpořit věřící, kteří jsou přesvědčeni, že je důležité, aby křesťané v Sýrii vytrvali. V pátém roce konfliktu setrvává na místě 230 tisíc věřících. Arcibiskup Jeanbart prohlásil, že zůstává s lidmi, kteří se rozhodli zůstat, aby jim dodal odvahy. „Pro nás biskupy, následovníky apoštolů a pastýře věřících v Sýrii, je zachování křesťanské přítomnosti v naší zemi naší odpovědností a posvátným úkolem,“ prohlásil arcibiskup.

„Syrská Církev už vydala miliony mučedníků, kteří zkopili svou nevinnou krví půdu naší země.“ Křesťany v jiných zemích arcibiskup vyzval, aby podporovali ty, kdo se snaží udržet křesťanskou přítomnost v Sýrii. „Chcete-li nám pomoci, podporujte věřící v boji proti porážce a v jejich úsilí budovat a setrvat,“ prohlásil arcibiskup Jeanbart.

CNA

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Svět nesmí netečně hledět na pronásledování křesťanů, vyzývá papež František

Církev nezapomíná na křesťany pronásledované v Iráku, píše papež František v listě patriarchálnímu vikáři Jordánska mons. Marounovi Lahamovi. Právě před rokem na jordánském území našli útočiště iráčtí křesťané, vyhnáni ze svých domovů tzv. Islámským státem. Papež svým dopisem touží dodat naději všem, kteří pod násilným tlakem opustili své domy a pozemky. Odsuzuje „kruté, nelidské a nevysvětlitelné pronásledování křesťanů v mnoha částech světa, které je důsledkem fanatismu a nesnášenlivosti a často se odehrává před mlčenlivým zrakem okolí“. Tito křesťané, „ponižovaní a diskriminovaní kvůli své věrnosti evangeliu, jsou mučedníky dneška“, zdůrazňuje papež a vyzývá k solidaritě s těmito oběťmi. „Církev nezapomíná na své děti, vyhoštěné kvůli jejich víře, a neopouští je. Víme, že k nebi denně stoupá modlitba za tyto bratry, k níž se pojí uznání za svědectví, jež nám poskytují.“

Papež vyjadřuje hlubokou vděčnost „společenstvím, která se ujala těchto bratrů a neodvrátila od nich zrak, čímž dosvědčila Kristovo vzkříšení ve sdílené bolesti a solidární pomoci“. Oceňuje tuto bratrskou službu, která vnáší světlo do temných okamžiků bytí a která se sklání nad utrpením, jež by mohlo udusit naději. V závěru svého listu se obrací k mezinárodnímu společenství s výzvou, aby jen nečinně nehledělo na nepřijatelný zločin pronásledování křesťanů, jež pošlapává základní lidská práva a zabraňuje obohacujícímu soužití národů, kultur a vyznání. Kéž by se veřejné mínění s větší pozorností a vědomou účastí zajímalo o pronásledované křesťany a náboženské menšiny, přeje si papež František.

Ra Vat

Nigerijští biskupové proti „manželství“ homosexuálů a západní LGBT propagandě

Biskupové Nigérie, nejlidnatějšího státu Afriky, vzhledem k nedávnému vývoji v Irsku, Spojených státech amerických a dalších západních zemích rázně odsoudili „manželství“ homosexuálů. Stěžovali si na „současný nárůst LGBT aktivismu“ a charakterizovali „rozsáhlé legislativní a soudní manévry, kterými je předefinováno manželství“, jako „smutnou, nespravedlivou a žalostnou situaci založenou z velké části na pokřiveném vnímání přirozeného práva, Boží vůle a lidské přirozenosti“.

Podobně nigerijská vláda kritizovala úřad OSN pro lidská práva za to, že podporuje „manželství“ homosexuálů. Nigerijští zástupci prohlašují, že zákony jejich země týkající se manželství jsou „určeny k podpoře a posilování“ zásad stanovených ve Všeobecné deklaraci lidských práv. Ve svém prohlášení odmítli představu, že odpor vůči svazkům osob stejného pohlaví je důkazem nespravedlivé diskriminace.

Biskupové zdůraznili, že „manželství je posvátným svazkem jednoho muže a jedné ženy určeným k plození a výchově dětí. Tím je tvořeno jádro rodiny, která je základním prvkem naší civilizace a jako taková je posvěcena Bohem, podporována naší kulturou, oslavována v naší společnosti a chráněna naší vládou. Rodina si zaslouží, aby ji chránily všechny civilizované instituce, protože je starší než společnost a není jí podřízena. Takže naším úkolem je podporovat ji, chránit ji a uchovat ji i v této době, kdy si mnoho zemí bohužel zvolilo jinou cestu.“

„Modlíme se, aby nám všem Bůh dal odvahu, jednotnost a vytrvalost, které v této době potřebujeme, abychom zachovali neměnnou pravdu o důstojnosti lidské sexuality a posvátnosti instituce manželství,“ napsali biskupové v závěru svého prohlášení.

CWN

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.
Uzávěrka příštího čísla je ve středu 2. září, číslo vyjde k datu 13. září.
Přejeme všem čtenářům pokojné léto. Redakce.

SLOVO KNĚZE

Nedávno jsem prožil duchovní cvičení na Svatém Hostýně. Je to čas vnitřní obnovy a čerpání. Krom zajímavých přednášek na téma Svobody kazatele a dostatečného prostoru pro ztišení a modlitbu jsem se s povděkem vrátil k vynikající apoštolské exhortaci Benedikta XVI. – *Sacramentum caritatis* (Svátoť lásky). Pojednává o Eucharistii, zdroji a vrcholu života Církve.

V exhortaci papež Benedikt XVI. shrnuje výsledky biskupské synody o Nejsvětější svátosti. Vhodně ji rozděluje na tři části: Eucharistie jako tajemství naší víry; tajemství, které slavíme; a tajemství, které žijeme, když nabýváme eucharistické formy života – jsme Kristem proměňováni.

Vedle mnoha podnětných a povzbuzujících myšlenek, s kterými stojí za to se seznámit, bych rád upozornil na jednu obzvláště důležitou a hlubokou. Benedikt XVI. si v druhé části klade otázku, v čem spočívá *actuosa participatio* (aktivní účast) na Mši svaté. K aktivní účasti na Mši svaté vybízí již Druhý vatikánský koncil. Hodně věřících má za to, že aktivní účast se míní vnější fyzické zapojení se do mešní liturgie a přijetí různých liturgických služeb. To je však jen ta méně podstatná část aktivní účasti.

Aktivní účast je primárně vnitřní duchovní úkon. Nejde jen o pozorné naslouchání Božímu slovu, zbožnou modlitbu a svaté přijímání, i když to vše k plné účasti také patří. Jádro aktivní účasti při slavení Eucharistie spočívá v nabídnutí sama sebe jako oběť v okamžiku proměňování. Nejen své námahy, starosti, radosti i kříže, ale SEBE.

Když se zpřítomňuje Kalvarská oběť, Ježíš za nás dává svůj Život a prolévá svou Krev. Ženy pod křížem a apoštol Jan by v tu chvíli jistě rádi dali svůj život za Krista. I my je můžeme napodobit. Vydaním sebe v oběť Bohu dochází k našemu niternému zapojení se do Kristovy oběti. Setkání otevřených srdcí. Propojení ve vrcholném úkonu lásky. V té chvíli jsme u zdroje i na vrcholu.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

MARIIN ŽIVOT JE SVĚDECTVÍM, ŽE BŮH NEKLAME

Homilie papeže Františka při mši svaté v Caacupé v Paraguayi

Na své poslední apoštolské cestě navštívil papež František také národní mariánskou svatyni v paraguayském Caacupé, kde slavil mši svatou ke cti Panny Marie. V homilii představil Marii jako Matku Církve, jež nás ustavičně provází našim životem.

Být spolu s vámi tady, u naší Matky, zázračné Panny v Caacupé, pro mne znamená ocitnout se doma. Ve svatyni se my děti setkáváme s naší Matkou a připomínáme si, že jsme bratři. Je to sváteční místo setkání a rodiny. Přicházíme představit svoje potřeby, přicházíme poděkovat, prosit o odpuštění a znovu začínat. Kolik křtů, kolik kněžských a řeholních povolání, kolik zasnub a manželství se zrodilo u nohou naší Matky! Kolik slz, kolik loučení! Přicházíme vždycky se svým životem, protože tady jsme doma, a to nejlepším je vědět, že na nás někdo čeká.

Přicházíme jako již tolikrát, protože chceme obnovit svoje energie a žít radost evangelia. Jak neuznat, že tato svatyně je vitální součástí vás, paraguayského lidu? Tak to cítíte, tak se modlíte, tak zpíváte: „V Edenu tvého Caacupé je tvůj lid, Panno čistá, a prokazuje ti svoji lásku a víru.“ Jsme dnes jako Boží lid tady u nohou naší Matky, abychom jí dali svoji lásku a víru.

Přítakala Božímu plánu

V evangeliu jsme právě slyšeli andělovo zvěstování Panně Marii: „Raduj se, milostiplná, Pán s tebou.“ Raduj se, Maria, raduj se. Když uslyšela tento pozdrav, ulekla se a uvažovala, co znamená. Moc nerozuměla tomu, co se děje. Ale pochopila, že to přichází od Boha a přítakala. Přisvědčila Božímu snu, Božímu plánu, přítakala Boží vůli.

Toto přítakání, jak víme, nebylo vůbec snadné žít. Nepřineslo jí privilegia či ohledy, nýbrž to – jak jí předpověděl Simeon –, že její „vlastní duší pronikne meč“ (Lk 2,35). A jak pronikl! Proto ji tolik milujeme a nacházíme v ní pravou

Matku, která nám pomáhá uprostřed komplikovaných situací uchovávat životem víru a naději. Přinese nám užitek, podíváme-li se na Simeonovo proroctví a znovu si projdeme ty nejobtížnější momenty Mariina života.

Nejobtížnější momenty Mariina života

1. *Ježíšovo narození.* „Nebylo pro ně místo“ (Lk 2,7). Neměli dům, příbytek, kde by uložili svoje dítě. Nebyl prostor, kde by mohlo přijít na svět, ani spřízněná rodina. Byli sami. Jediné přístupné místo

Maria nemá svůj vlastní program, nepřichází nám říkat nic nového, pouze je ráda s námi a doprovází naši víru svojí vírou.

byla stáj. V paměti se jí určitě vybavovala andělova slova: „Raduj se, Maria, Pán s tebou.“ A mohla by se ptát: Kde je nyní?

2. *Útěk do Egypta.* Museli odejít, jít do exilu. Tam nejenom neměli místo, rodinu, ale i jejich život byl v nebezpečí. Museli se dát na cestu a odejít do ciziny. Byli migranty pronásledovanými chytivostí a lakotou vládce. I tam bylo možno se ptát: Kde je to, o čem mluvil anděl?

3. *Smrt na kříži.* Neexistuje obtížnější situace pro matku než doprovázet na smrt svého syna. Je to srdceryvné. A my vidíme Marii u paty kříže, jako každou matku, pevnou a neumdlévající, jak do-

provází svého Syna až na kraj smrti, a to smrti na kříži. Také zde se mohla zeptat: Kde je to, o čem mluvil anděl? A potom ji vidíme, jak sjednocuje a podporuje učedníky.

Matka Církve, jež zůstává se svým lidem

Rozjímáme o jejím životě a cítíme se chápání, pochopení. Můžeme usednout, modlit se a společným jazykem mluvit o řadě situací, které denně prožíváme. Můžeme se ztotožnit s mnoha situacemi jejího života. Vyprávět jí o svém životě, protože ona rozumí.

Je ženou víry, je Matkou Církve, uvěřila. Její život je svědectvím, že Bůh neklame, neopouští svůj lid, třebaže nastávají chvíle či situace, kdy se zdá, že neexistuje. Byla první učednicí, která provázela svého Syna a byla oporou naděje apoštolů v těžkých chvílích. Byli zavření – nevím na kolik zámek strachu – ve večeradle. Byla ženou bdělou a dovedla říci: „Už nemají víno“ (Jan 2,3), když se zdálo, že radost a slavnost skončí. Byla ženou, která uměla jít za příbuznou Alžbětou a pobýt s ní „asi tři měsíce“ (Lk 1,56), aby nebyla sama při porodu. Toto je naše dobrá a velkodušná Matka, která nás provází v našem životě.

To vše víme z evangelia, ale víme také, že tato Matka byla po našem boku v mnoha těžkých situacích v této zemi. Tato svatyně žárlivě stráží paměť lidu, který ví, že Maria je Matkou, byla a zůstává u svých dětí.

Byla a zůstává v našich nemocnicích, v našich školách, v našich domech. Byla a zůstává s námi v práci i na cestách. Byla a zůstává s námi u stolu v každém domě.

Panna Maria z Caacupé. Foto: <https://adventismoemfoco.wordpress.com>

Byla a nadále se účastní utváření naší vlasti, činí z nás národ. Vždycky diskrétně a mlčky. V pohledu sošky, obrázku či medailky nebo s růžencem – víme, že nejsme sami a že nás provází.

Proč? Protože Maria chtěla zůstat se svým lidem, se svými dětmi, se svojí rodinou. Vždy následovala Ježíše spolu se zástupem. Jako dobrá matka nechtěla opustit svoje, ale naopak vždycky se objevila tam, kde by jí syn mohl potřebovat. A to jenom proto, že je Matkou.

Matkou, která se uprostřed mnoha těžkostí naučila naslouchat a žít, počínaje oním „neboj se, Pán s tebou“ (Lk 1,30.28). Matkou, která nám neustále říká: „Udělejte všechno, co vám řekne“

(Jan 2,5). Je to její ustavičná a nepřetržitá výzva: „Dělejte všechno, co vám řekne.“ Nemá svůj vlastní program, nepřichází nám říkat nic nového, pouze je ráda s námi a doprovází naši víru svojí vírou.

Doufat proti vší naději

Vy to víte, zakusili jste to, co sdílíme. Vy všichni, všichni Paraguayci máte živou paměť lidu, který ztělesnil tato slova evangelia. A mám na mysli zvláště vás paraguayské ženy a matky, které jste s obrovskou odvahou a odříkáním dovedli pozvednout zničenou zemi, kterou zachvátila válka. Máte paměť, dědičnou výbavu těch, kdo obnovili život, víru a důstojnost svého lidu. Spolu s Marií

jste prožily situace, které byly velice, velice obtížné, a které by se podle běžné logiky přičily každé víře. Podníceny a podporovány Pannou Marií jste však nadále věřily a také „doufaly proti vší naději“ (Řím 4,18). Když se zdálo, že se všechno zhroutilo, říkaly jste spolu s Marií: Nebojíme se, Pán je s námi, je s naším lidem, s našimi rodinami, uděláme všechno, co nám řekne. A tam jste kdysi našly a nalézáte dodnes sílu, aby tato země nepropadla chaosu. Bůh žehnej této umíněnosti, Bůh žehnej a posiluj vaši víru, Bůh žehnej paraguayské ženě, té nejslavnější ženě Ameriky.

Neztrácet paměť, kořeny

Jako lid jsme přišli domů, do domu paraguayské vlasti, abychom znovu naslouchali těmto slovům, která nám přinášejí tolik užitku: „Raduj se, Pán s tebou.“ Je to výzva k tomu, abychom neztráceli paměť, neztráceli kořeny a četná svědectví, kterých se nám dostalo od věřících lidí, kteří se ocitli v protivenstvích; víru, která ožila, život, který se stal nadějí, a nadějí, která nás vede, abychom vynikali v lásce. Ano, vynikali v lásce podle Ježíše. Buďte nositeli této víry, tohoto života, této naděje. Vy Paraguayci buďte tvůrci svého dneška i zítřka.

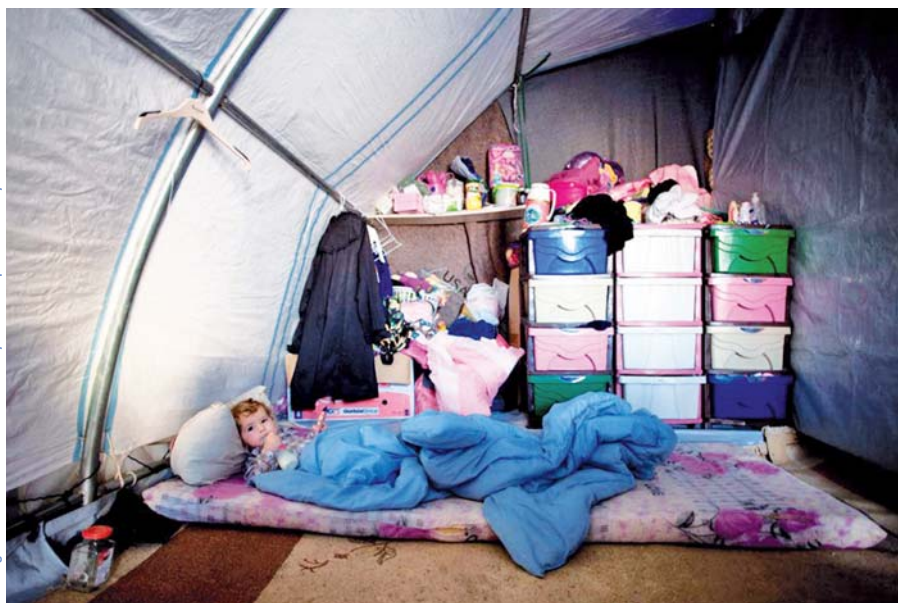
Pohledně znovu na Mariinu sošku a řekněme společně: „V Eden tvého Caacupé je tvůj lid, Panno čistá, a prokazuje ti svoji lásku a víru.“ Oroduj za nás, svatá Matko Boží, abychom měli účast na příslibech a milostech našeho Pána Ježíše Krista.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

Maria byla a zůstává v našich nemocnicích, v našich školách, v našich domech. Byla a zůstává s námi v práci i na cestách. Byla a zůstává s námi u stolu v každém domě. Vždycky diskrétně a mlčky.

ČEŠI CHTĚJÍ ZACHRÁNIT 152 IRÁCKÝCH KŘEŠŤANŮ Z ISLÁMSKÉHO PEKLA

Fotografie na této straně: © Tony Frič, http://www.tonyfric.com

Česká vláda má rozhodnout o přijetí 152 pronásledovaných křesťanů z táborů v iráckém Erbilu do České republiky. Na tiskové konferenci Nadačního fondu Generace 21 (NF G21) a Res Claritatis, konané 28. července 2015, zazněl příběh irácké ženy, žadatelky o azyl v ČR. Té domlouvala v nemocnici v Erbilu místní muslimská žena, že by měla konvertovat k islámu, nosit hidžáb, mít zakryté ruce, modlit se islámské modlitby a modlit se k Mohamedovi. Nakonec jí řekla: „Když se neobrátiš, stejně nebudeš mít na výběr, jednou to tu bude jen pro muslimy.“

Životní příběh 152 křesťanů, jejichž žádost NF G21 podala vládě ve čtvrtek 23. července, je ověřený. Žadatelé o azyl vypovídají opakovaně pravdivě, mají doklady, dobrou bezpečnostní prověrku a mnozí mají za sebou též garanci svých duchovních, kteří s nimi v táborech pobývají. Jan Dezort a Salman Hasan z NF G21 znají všechny tyto osoby z pobytu v Erbilu. Zároveň jde o výběr těch nejpotřebnějších, kterým je třeba pomoci přednostně (vdovy, malé děti, nemocní). Pro ně je v ČR připraveno materiální, finanční i lidské zázemí, a to také díky

nabídkám téměř 1500 lidí, kteří neváhali a připojili se k iniciativě „Bratr je víc než bližní“, zorganizované spolkem Res Claritatis v lednu 2015.

Salman Hasan, křesťan, konvertita z islámu, který z inkriminovaných oblastí sám s rodinou musel utéci, popsal novinářům situaci křesťanů v dané oblasti jako tragickou, bezvýhodnou a především stále nebezpečnou. Lidem zde jde o život každou chvíli. Utečenecké tábory neznamenaají bezpečný prostor pro křesťany v místech, kde operuje Islámský stát. Lidé, kteří zde jsou, často přišli o své blízké, jistě všichni o své domovy, nemají se kam vrátit. Jsou to lidé rekrutovaní z ci-

vilizace vzdělaných lidí, kteří žili velmi solidním životem. Jak říká pan Hasan: „Těmto lidem je třeba pomoci, jejich život je trvale ohrožen; a bát se není třeba, protože křesťané nejsou vychováni k tomu, aby pro získání věčného života zabíjeli.“ Křesťané na Blízkém východě žijí v naprosté nejistotě a když se ráno probudí, neví, zda se dožijí večera.

NF G21 má k dispozici dostatečné množství prostředků na leteckou přepravu všech osob a pro jednotlivé rodiny je domluveno též ubytování po celé ČR. Skupina 152 osob má věkový průměr 26 let, je v ní 10 vdov a 60 dětí, 32 osob má vysokoškolské vzdělání a 13 středoškolské.

„Upřednostňujeme začlenění příchozích křesťanů z Blízkého východu mezi rodiny a farnosti rovnoměrně v regionech tak, aby se nevytvářela ghetta, ale aby se posílila možnost jejich úspěšné integrace do české společnosti. Od lidí máme i nabídky na zaměstnání a pomoc s integrací. Ozvalo se nám 1500 rodin, společenství, farností, jednotlivců,“ upřesnila Zdeňka Rybová, šéfredaktorka RC Monitoru.

O dalších možnostech spolupráce jednali Res Claritatis a NF G21 koncem července také s generálním sekretářem České biskupské konference Mons. Tomášem Holubem. Jak ČBK, tak Ekleziologická rada církví má být pro stát garantem celého procesu pomoci pronásledovaným křesťanům a jejich integrace do české společnosti. V případě kladného vyjádření vlády bude následovat azylové řízení první skupiny iráckých křesťanů.

Res Claritatis

Křesťané na Blízkém východě žijí v naprosté nejistotě. Když se ráno probudí, neví, zda se dožijí večera.

ISLÁMSKÝ STÁT STVOŘILY MOCNOSTI TOHOTO SVĚTA

„Islámský stát je nástrojem v rukou velkých mocností, které jej vytvořily, vyzbrojily a podporují jej. Namísto terénního boje proti Islámskému státu od něj mocnosti kupují ropu a rozkradené archeologické památky,“ prohlásil apoštolský vikář syrského Aleppa v rozhovoru pro zpravodajství italské televize TV2000. Biskup Georges Abou Khazen v něm také mluví o výcvikových táborech pro kriminální živly bojující pod hlavičkou Islámského státu, které leží v zemích sousedících se Sýrií, včetně Turecka. „Dobře víme,“ pokračuje apoštolský vikář latinského obřadu, „komu Islámský stát prodává ropu v ceně třiceti dolarů za barel, přičemž počáteční cena byla dokonce pouhých deset dolarů. A muzejní exponáty určitě nepatří do soukromých vil v Somálsku nebo Mauretánii,“ uvedl mons. Khazen, který pro Vatikánský rozhlas popisuje současnou situaci v Aleppu:

„Ve městě je to stejné jako dříve, střídá se minometná palba s bombardováním, takže nelze mluvit o bezpečí.

Z hlediska každodenního přežití se trochu zlepšily dodávky vody a elektrického proudu. Lidé ale nežijí v klidu, bojí se toho, co přijde. Nyní se především obávají zmatků, které může vyvolat Turecko a ke kterým, doufáme, nedojde. Bojíme se, že Turecko má pod záminkou boje proti Islámskému státu zcela jiné záměry, tedy boj proti Kurdům. Dobře víme, že bojovníci Islámského státu přicházejí do Sýrie a Iráku přes Turecko. Pro Turecko by tedy bylo jednodušší nevstupovat do boje, nýbrž zastavit výcvik bojovníků a příliv zbraní. Nepřejeme si další šíření války a stupňování zmatku, ani vytváření tzv. bezpečnostních zón. Celá země musí být bezpečná! Proč se raději nevyvíjí tlak na jednotlivé strany, aby spolu zahájily dialog?“ ptá se syrský kapucín, podle kterého stále existuje velký prostor pro dialog. Všichni Syřané si přejí mír, zdůrazňuje.

„Bohužel, převážná většina bojovníků Islámského státu pochází ze zahraničí, nikoli ze Sýrie. Prvním cílem je zastavit

jejich další příliv, vyzbrojování a výcvik. Válka v Sýrii začala jako boj mezi syrskými frakcemi, avšak později se radikalizovala a přilákala množství cizinců. V Sýrii dosud žilo 23 etnických a náboženských skupin v krásné harmonické mozaice.“

O křesťanském společenství v Aleppu mons. Khazen říká: „Lidé, kteří mohli, vycestovali, a dosud město opouští, kdo jen může. Navzdory všem obtížím a utrpení pokračují křesťané ve svém normálním životě, nakolik je to možné. A především dbají na svůj křesťanský život – vykonávají své náboženské povinnosti, posílají děti do oratoře, na katechismus a další farní aktivity. V tom je opravdu velká útěcha a cosi až dojemného. Místní křesťané žijí v pokoji se všemi komunitami na syrském území – s muslimy všech směrů i s jinými společenstvími. Křesťané tedy mohou sehrát zásadní roli ve sblížení různých komunit a být nástrojem pokoje, uklidnění a smíru.“

Radio Vaticana

ISLÁMSKÝ STÁT V ČÍSLECH

Ekonomika, aliance a organizace tohoto džihádistického hnutí

Islamisté ovládají 25 provincií (vilájetů) v Sýrii, Iráku, Libyi, Jemenu, Alžírsku, Saúdské Arábii, Egyptě, Afghánistánu a Pákistánu. Uvádí se, že v řadách této džihádistické skupiny je nejméně 80 tisíc bojovníků, ale odhady se různí. Její příjmy pocházejí z prodeje ropy, obchodů s archeologickými předměty, vydírání a daní. Systematicky také využívá nové technologie.

Spojenectví, které nedávno navrhla skupina Boko Haram, je známkou internacionalizace Islámského státu (IS). Následuje přehled této sunnitské extre-

mistické skupiny, založený na článku publikovaném ve francouzskojazyčném libanonském deníku *L'Orient-Le Jour*.

„Chalífát“ a 25 „provincií“

29. června 2014 Islámský stát oznámil zřízení chalífátu na území hraničícím se Sýrií a Irákem, což jsou dvě z devíti zemí, v nichž se toto islamistické hnutí usídlilo. Celkem si tato organizace činí nárok na 25 provincií (vilájetů) v Sýrii, Iráku, Libyi, Jemenu, Alžírsku, Saúdské Arábii, Egyptě, Afghánistánu a Pákistánu. Nejvyšší počet provincií je v Iráku: 10 – poté

co v únoru vznikly vilájety Dijla a Jazira. Následuje Sýrie (7) a Libye (3).

Podle Pietera van Ostaeyena, odborníka na Blízký východ, žije v Iráku a Sýrii asi osm milionů lidí na území ovládaném Islámským státem. Nicméně v Libyi „území není příliš velké a není zcela ovládnuto džihádisty,“ řekl.

Luay al-Khatteeb, badatel z Brookingsova institutu, uvádí, že v oblastech ovládaných IS žije „šest až sedm milionů lidí“. Tím pádem mají džihádisté víc než dost možných rekrutů, aby udržovali „silné a početné ozbrojené síly,“ dodal.

Kolik bojovníků má Islámský stát?

Je těžké odhadnout, kolika bojovníky Islámský stát disponuje, protože „neexistují žádné spolehlivé zdroje, které by poskytovaly přesná čísla,“ řekl Khatteeb. A navíc se jedná o netradiční teroristickou skupinu, která vede „nekonvenční válku“. Může mít až 80 tisíc bojovníků, včetně „asi 20 tisíc cizinců“.

Van Ostaeyen uvádí počet 60 až 70 tisíc, drtivá většina je v Iráku a Sýrii, v Libyi pak 1 500 až 2 000. Nicméně „je velmi obtížné poskytnout přesný odhad“.

Rami Abdel Rahman, ředitel Syrské observatoře pro lidská práva, odhaduje, že IS má v samotné Sýrii až 45 tisíc bojovníků.

Dalia Ghanem-Yazbecková, analytička Carnegieho střediska pro Blízký východ, je opatrnější v odhadech, pokud jde o bojovou sílu IS. „Mají-li celkem 25 tisíc bojovníků, pak je to maximum,“ řekla.

Zprávy s přemrštěnými počty dělají Islámskému státu „reklamu“, vysvětlila, a měly by ustát.

Je Islámský stát bohatý?

Není možné vědět, jak velkými finančními prostředky disponuje Islámský stát, který zabavuje majetek v dobytých oblastech. Je však známo, že má přístup k ropě z ropných polí v Sýrii a Iráku. Podle Van

Ostaeyena „na ní vydělávají hodně peněz a prodávají ji komukoli, kdo je ochoten ji koupit“.

David Cohen, náměstek amerického ministerstva financí, k jehož kompetencím patří sledování financování teroristických skupin, loni v říjnu odhadoval, že IS na prodeji ropy vydělá 1 milion amerických dolarů denně. Někteří analytici však o této částce pochybují.

Toho dne, kdy Islámskému státu dojdou peníze na financování lidí, které řídí, se tito lidé obrátí proti němu.

Podle Khatteeba skupina produkuje „maximálně 50 až 60 tisíc barelů denně“, což nestačí na uspokojení poptávky ze strany lidí pod jejím jhem.

Příjmy Islámského státu, poznamenává, doplňují různé aktivity, včetně pašování starožitností, vybírání daní a vydírání „obchodníků, kteří musí platit, aby si své obchody udrželi“.

IS také může drancovat finanční instituce v dobytých městech, jako je Mosul, kde banky držely asi 400 milionů amerických dolarů, než město padlo,

řekl Bashar Kiki, předseda Rady provincie Ninive.

Podle Ghanem-Yazbeckové zůstávají peníze nejdůležitějším prvkem v této válce. „Toho dne, kdy Islámskému státu dojdou peníze na financování lidí, které řídí, se tito lidé obrátí proti němu,“ řekla.

Jak Islámský stát funguje?

Islámský stát má správní strukturu jako kterýkoli jiný stát. Abú Bakr al-Bagdádí je samozvaným chalífou, kterému pomáhá řada „územních“ zástupců a vojenské velení.

Bagdádí je také podporován radou šura, která sdružuje vyšší džihádické vůdce. Podle některých zpráv mají další rady na starosti vojenské, bezpečnostní, hospodářské a mediální záležitosti.

Díky využívání sociálních médií a profesionální videoprodukce si tato skupina vytvořila charakteristickou značku, „která funguje například jako značky Coca-Cola nebo McDonald's a dokáže upoutat pozornost,“ řekla Ghanem-Yazbecková.

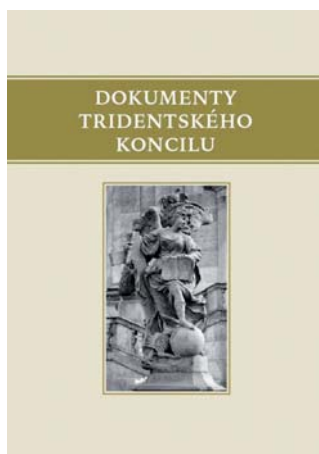
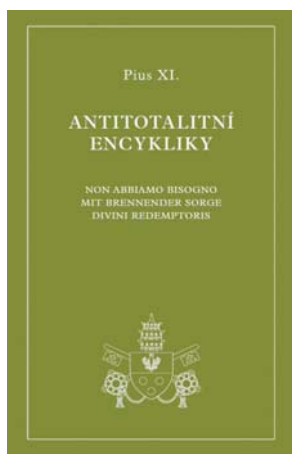
„Jejich skutečná síla je ve virtuálním prostoru, na internetu, na YouTube... téměř po každé porážce zveřejňují šokující video, takže se o nich hovoří. Je to určitá kompenzace za vojenskou porážku.“

<http://www.asianews.it>

Přeložil Pavel Štíčka

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, I 10 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Pius XI.: Antitotalitní encykliky

Pius XI. spatřoval ve „vykázání Boha ze společnosti“ hlavní příčinu strašlivých hrůz, které trýznily tehdejší svět. Systematicky se stavěl na odpor proti sekularizaci institucí a mravů. Jeho encyklika *Non abbiamo bisogno* (1931) se ostře ohrazuje proti útokům fašistické vlády na italskou Katolickou akci. Samotný rasistický nacismus odsoudil jako „novopohanství“ v encyklice *Mit brennender Sorge* (1937) a nedlouho po ní předložil Církvi a světu encykliku *Divini Redemptoris* (1937), v níž obvinil ateistický komunismus z podvracení veřejného pořádku a krvavého pronásledování Církve. Brož., 124 str., 159 Kč

Dokumenty Tridentského koncilu

Tridentský koncil v 16. století se nesmazatelným způsobem zapsal do dějin římskokatolické církve a křesťanství vůbec. Jedni ho považují za příčinu zkosnatění církve na několik dalších staletí, jiní v něm naopak spatřují poslední zlatý věk církve a především liturgie. Málokdo je ale seznámen se skutečným obsahem jeho dekretů. Česko-latinský text s poznámkami, přeložil I. A. Hrdina, O.Praem., předmluva kardinála D. Duky. Váz., 336 str., 370 Kč

OSM HROZEB PRO MANŽELSTVÍ A CO S NIMI MŮŽEME DĚLAT

Instituce manželství je nyní terčem nejzuřivějšího útoku v lidských dějinách. Je veden těmi, kdo se snaží nově definovat manželství, aby do něho na základě genderové teorie zahrnuli i svazky osob stejného pohlaví.

V dubnu 2015 se tisíce Američanů shromáždily ve Washingtonu, D.C. na pochodu pro manželství. Někteří se možná zeptají: „Proč teď?“ Instituce manželství – již tak oslabena předchozími útoky – je nyní terčem nejzuřivějšího útoku v lidských dějinách. Účast na pochodu je důležitá pro obranu manželství jako trvalého svazku jednoho muže a jedné ženy, kteří jsou otevřeni vzniku života. V minulosti byla jednota a nerozlučitelnost manželství oslabována kvůli nedostatečnému chápání přirozeného práva. Tento nejnovější útok na manželství má mnohem větší účinek a je veden těmi, kdo se snaží nově definovat manželství, aby do něho na základě genderové teorie zahrnuli i svazky osob stejného pohlaví.

William Blake: Stvoření Evy (1803–1805)
Foto: Wikimedia Commons

Hrozba č. 1: Porušená přirozenost

Kniha Genesis zjevuje, že problémy mezi muži a ženami pramení ze skutečnosti, že naše lidská přirozenost je porušena prvotním hříchem. Sklony k hříchu způsobené naší porušenou lidskou přirozeností často vedou ke špatným rozhodnutím. Iracionální sklony mohou například zavinit, že se zdravé vztahy mezi manželi stanou problémovými. Mnohdy snoubenci vstupují do manželství, aniž by mysleli na přípravu. Často věnují příliš velkou pozornost svatebnímu dni a líbávkám, místo aby se spíše zamýšleli nad svým celoživotním závazkem. Když se objeví obtíže, které jsou nevyhnutelné, manželé se pak rychle rozejdou. Špatná rozhodnutí jsou motivována buď pýchou, chtíčem, touhou ovládat nebo chamtivostí. Bůh však i Kainovi řekl, že má schopnost ovládat svoje zlé sklony. (Gn 4,7) Modlitba, svátost pokání a eu-

Dnes se útočí na samotný základ manželství – jedná se o snahu změnit definici manželství a odmítnout původní Boží plán.

charistie jsou léky na naši porušenou lidskou přirozenost. Skrze svátost smíření jsme zproštěni našich hříchů; eucharistií jsme živeni a posilováni, abychom překonávali své každodenní chyby a předcházeli smrtelnému hříchu.

Hrozba č. 2: Materialismus a sekularismus

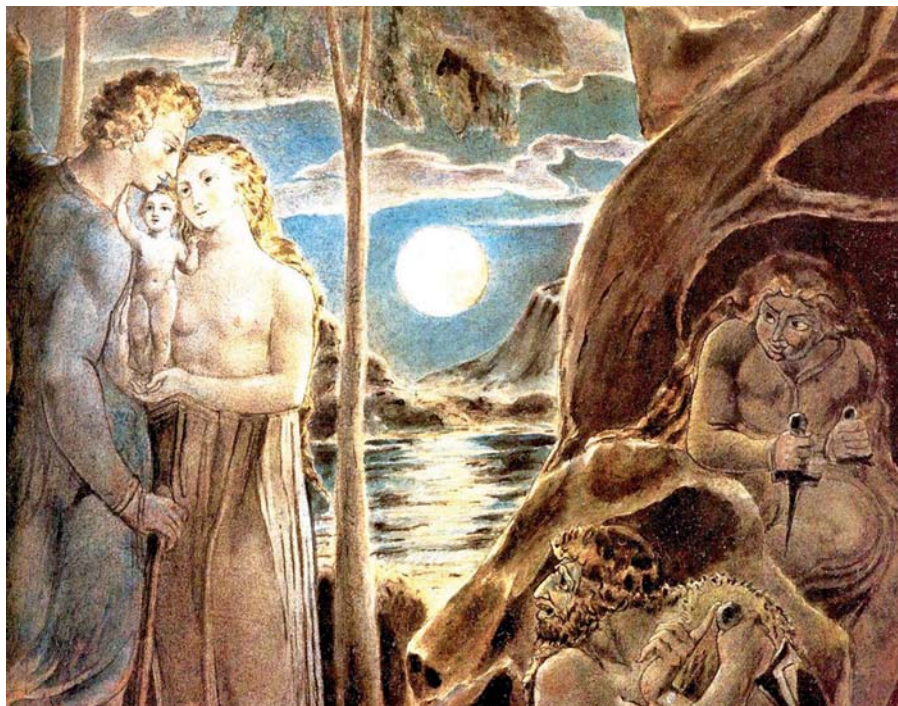
Naše porušená lidská přirozenost činí již dosti potíží, ale naše dekadentní, sekularizovaná kultura úpadek manželství ještě zhoršuje. Od 19. století stále více sílí materialismus, hédonismus a kon-

zumismus přispěly ke kultu sobectví. Státy přijaly zákony o rozvodu bez určení viny, které rozvod manželství usnadnily. Celebrity, které se mnohokrát rozvedly a znovu uzavírají další manželství, slouží jako špatné vzory. Antikoncepce podpořila manželskou nevěru. V důsledku toho rozvodovost, která se trvale zvyšovala po celé dvacáté století, na konci 70. let dosáhla svého maxima 40 na každých 100 vdaných žen.

Dnes se útočí na samotný základ manželství – jedná se o snahu změnit definici manželství a odmítnout původní Boží plán. I v Církvi jsou tací, kteří by ve jménu falešného milosrdenství dopustili porušení Božího plánu pro manželství a tolerovali antikoncepci nebo umožnili přijímání eucharistie rozvedeným, kteří uzavřeli nový civilní sňatek, nebo těm, kteří mlčky schvalují „manželství“ osob stejného pohlaví. Věrné předávání víry mladým, pravidelná rodinná modlitba a prostý životní styl nám mohou pomoci stanovit si a udržet správné priority.

Hrozba č. 3: Beznaděj ohledně budoucnosti

Mnoho lidí se bojí mít děti, protože jim budoucnost připadá velice nejistá. Mají strach být otevřeni vůči rození dětí, protože se obávají ztráty finanční stability a nezávislosti. U kořene tohoto strachu je nedostatek pevné víry a mylná představa, že závazek je jen omezením svobody, a nikoli základním prvkem skutečné lásky. Manželství je posláním od Boha, který vyzývá manželské páry k celoživotnímu závazku. Ve svátosti manželství Bůh dává manželům milost zdokonalovat jejich talenty a posiluje je při plnění jejich povinností.

William Blake: Nenávist (1799). Foto: Wikimedia Commons

Přehnaný strach z budoucnosti může vyplývat i z nedostatku historické perspektivy nebo z věnování příliš velké pozornosti prorokům zkázy. Papež František nedávno řekl: „Existují lidé, kteří říkají, že je chybou přivést děti na svět kvůli tomu, že jsou křehké a trpí hladem a chudobou. Ale děti nejsou nikdy chybou a jejich utrpení je důvodem, abychom je ještě více milovali.“ Manželské páry potřebují pěstovat ctnost naděje, aby měly větší důvěru v Boží prozřetelnost.

V mnoha rozvinutých zemích přispívá k tomuto zoufalství opožděná dospělost. Rostoucí počet mladých lidí trpí tím, co někteří nazývají „syndrom Petera Pana“, touhou zůstat mladý a vyhnout se zodpovědnosti. Podle dosaženého věku jsou sice dospělí, ale ve svém emocionálním životě a ve strachu z životních problémů jsou i nadále adolescenty. Strach ze závazku a rozvodu vede mnohé páry k rozhodnutí žít spolu, aniž by uzavřely manželství, ale žádná opravdová láska nemůže existovat bez naprostého sebedarování a celoživotního závazku, k jakému se odhodlaly páry žijící v manželství. Biskupové z Kansasu reagovali na problém soužití nesezdaných párů v pastýřském listu nazvaném „Společné soužití před svatbou“.

Papež František také varoval před „kulturou dočasnosti“, která vše zpochybňuje a vede k povrchnímu přístupu vůči převzetí odpovědnosti. Často manželské páry až příliš dlouho odkládají početí dětí. Jak lidé stárnou, jejich touha po dětech sílí; potom však už možná nebudou

Mnoho lidí se bojí mít děti, protože budoucnost jim připadá velice nejistá. U kořene tohoto strachu je nedostatek důvěry v Boží prozřetelnost.

mít fyzickou schopnost je porodit. Je třeba lidi upozornit, že Bůh je vždy ochoten odpustit, ale příroda nikdy neodpouští.

S touto hrozbou by bylo možno se vypořádat, kdyby lidé bez rozdílu věku byli nuceni přijmout odpovědnost a poznali výhody manželského závazku a stability.

Hrozba č. 4: Radikální feminismus

Po celá desetiletí probíhají ze strany radikálního feminismu útoky na skutečnou ženskost. Hnutí za autentická práva žen –

díky americkým sufražetkám, jako byly Elizabeth Cady Stantonová a Susan B. Anthonyová –, bojovala za volební právo a uznání rovné důstojnosti žen. Nikdy neprosazovala potraty, protože je považovala za zneužívání žen. Bohužel to, co začalo jako legitimní boj za práva, se v polovině dvacátého století proměnilo ve smazávání rozdílů mezi muži a ženami. Tradiční role ženy jako hospodyně a matky byla znevažována. Betty Freidanová prohlášovala roku 1963 v knize *The Feminine Mystique*: „Jediným způsobem, jak může žena, stejně jako muž, poznat sebe sama jako osobu, je její vlastní tvůrčí práce.“

Radikální feminismus nyní trvá na předefinování manželství, aby zahrnovalo i svazky osob stejného pohlaví. Tato hrozba přetváří kulturu odmítáním přirozeného práva, zřikáním se schopnosti rodit nový život, a tím podporuje násilnosti potratů, diskriminaci dětí a zneužívání ženského ducha. Abychom mohli bojovat proti tomuto radikálnímu feminismu, napsal papež svatý Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium vitae*, „musíme podporovat autentické uznání důstojnosti žen, které oceňuje jedinečné dary a povolání jak žen, tak i mužů.“ Měli bychom pracovat na dosažení změny ve společnosti tak, aby se žena, která je povolána k manželství, cítila ekonomicky i psychicky svobodná zůstat doma a vychovávat děti, a aby její rozhodnutí bylo oceňováno.

Hrozba č. 5: Podpora homosexuality skrze genderovou teorii a „rovnost manželství“

Aktivisté genderové teorie se snaží konstruovat společenské role založené na pomíjivých touhách spíše než na skutečných biologických rysech jednotlivých pohlaví. Tato ideologie také ohrožuje děti, neboť popírá skutečné rozdíly mezi muži a ženami, zejména s ohledem na otcovství a mateřství. Takováto vážná hrozba zcela narušuje stabilitu domova. Benedikt XVI. ve svém vánočním prosluvu v kurii roku 2012 varoval: „Hluboká nepravdivost této (genderové) teorie a v ní obsažené antropologické revoluce je zřejmá. Lidé zpochybňují myšlenku, že mají přirozenost, danou jejich tělesnou identitou, jež slouží jako určující prvek

lidské bytosti. Popírají svou přirozenost a usuzují, že pro ně nebylo nic dříve daného a že o tom nyní sami za sebe rozhodují.“ Na základě této chybné teorie její zastánci požadují změny v občanském právu, a dokonce i v učení Církve. Usilují o změnu definice manželství a o „rovnost manželství“, podle nichž by přirozené manželství a svazky osob stejného pohlaví byly rovnocenné. Ve skutečnosti si však nikdy nemohou být rovné.

Jak Církev jasně učí: „Každý člověk, ať muž či žena, musí uznat a přijmout svou *pohlavnost*. Tělesné, mravní a duchovní *odlišení* i vzájemné *doplňování* je zaměřeno na dobro manželství a na rozvoj rodinného života. Harmonie dvojice i společnosti zčásti závisí na způsobu, jakým se mezi pohlavími prožívá vzájemné doplňování, potřeba vzájemné pomoci a opory.“ (KKC 2333)

Církev učí, že musíme citlivě přistupovat k lidem, kteří prožívají zmatek ohledně svého pohlaví a mají homosexuální sklony; ale mělo by nám být jasné, že homosexuální orientace je sklonem ke skutečnému morálnímu zlu, „a tudíž tento sklon samotný je třeba považovat za objektivní poruchu“. *Katechismus katolické církve* zakládá toto učení na Písmu svatém, „které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, a z tradice vždy vyplývalo, že ‚homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené‘. Odporují přirozenému zákonu.“ (KKC 2357)

Tlak na nové definování manželství na základě údajné rovnosti normální sexuální orientace a homosexuální orientace poškozují společnost mnoha různými způsoby. „Předefinování manželství a rodiny upírá dětem matku a otce, které potřebují a které si zaslouží. Hnutí za „rovnost manželství“ neusiluje o skutečnou rovnost před zákonem, ale prosazuje naprosté odmítnutí přirozených a tradičních morálních standardů. Vzhledem k tomu, že je to zcela v rozporu s přirozeným řádem, musí to být společnosti vnuceno prostřednictvím nespravedlivých zákonů a osobních útoků.“ Obránci manželství si musí být vědomi strategie těch, kdo podporují homosexuální agendu, a nesmějí se nechat zastrašit jejich agresivní taktikou. Musíme přejít do útoku a směle učit pravdu s láskou, ať už je to populární, či nikoli.

Hrozba č. 6: Manželství osob různého vyznání

Církev sice obvykle uděluje výjimku umožňující manželství osob různého vyznání, přesto je důrazně nedoporučuje. Než zvážíme teologické aspekty takového smíšeného manželství, měli bychom si položit otázku: „Jak může manželství přežít, když ně dva lidé mají zásadně odlišné názory?“ Když mají manželé odlišné názory na nerozlučitelnost manželství

**Katolíci se nesmí bát
hlásat Kristovo panování
nad společností a vkládat
veškeré možné úsilí do boje
proti nespravedlivým
zákonům, které jsou
v rozporu s přirozeným
právem a dobrem
jednotlivců i rodin.**

William Blake: Rudý drak a žena oděná sluncem
(1805–1810). Foto: Wikimedia Commons

nebo na otevřenost vůči dětem či na výchovu dětí ve víře, zákonitě musí postupem času dojít ke konfliktům, jejichž řešení může být velmi obtížné.

Podle studie Centra pro aplikovaný výzkum při Georgetownské univerzitě mají katolíci nižší rozvodovost než páry jiného vyznání. Smíšená manželství jsou náchylnější k nezdaru. Míra rozvodo-

vosti u katolíků, kteří uzavřeli manželství s protestantem nebo nevěřícím, činí v prvním případě 49 % a ve druhém 48 %. Rozvodovost u katolíků, kteří uzavřou sňatek s osobou židovského vyznání, činí 35 %, zatímco u katolíků, kteří žijí v manželství s osobou katolického vyznání, je míra rozvodovosti 27 %.

Když vytvoříme kvalitní programy pro přípravu snoubenců na manželství, můžeme plně vzdělávat lidi ohledně rizik smíšených manželství a podporovat zdravou diskusi o jejich názorech na manželství. Musíme páry upozorňovat na potenciální problémy smíšených manželství. Snoubenci by měli povinně projít testem kompatibility a potom diskutovat o výsledcích. Kněz má podle vlastního uvážení odmítnout oddat snoubence, o kterých se domnívá, že nejsou dostatečně připraveni nebo důkladně nezhodnotili potenciální problémy. Možná by se mělo udělovat méně dispensí.

Hrozba č. 7: Tragédie civilního rozvodu

V minulosti občanské právo v mnoha katolických zemích činilo rozvod obtížným nebo nemožným. Lidé se často mylně domnívají, že když je něco právně dovolené, pak je to i morální. Lidmi vytvořené zákony odrážejí a učí určité hodnoty – hodnoty, které nemusí nutně být dobré pro zdravou společnost. Rozvody bez určení viny byly zavedeny v Rusku v roce 1918 a zahájily destruktivní trend, který se rozšířil po celém světě. V posledních letech několik států v USA zavedlo tzv. smluvní manželství (*covenant marriages*), která vyžadují vyšší stupeň závazku než prostý civilní sňatek, aby se zastavil nárůst rozvodovosti.

Proč by nám měla dělat starosti vysoká rozvodovost? Odborné studie ukazují, že rozvod zraňuje především děti, protože je připravuje o nezbytnou podporu otce a matky ve společné domácnosti. Studie z roku 2012 popisuje negativní důsledky rozvodu na děti: „Často vede k destruktivním způsobům řešení konfliktů, oslabeným sociálním kompetencím, k brzké ztrátě panenství a sníženému pocitu mužství nebo ženství u mladých dospělých. Způsobuje také další potíže při hledání životního part-

William Blake: Job a jeho rodina (1805–1810). Foto: Wikimedia Commons

nera, častějšímu soužití bez manželství, vyšší pravděpodobnosti rozvodu a větším vyhlídkám na rozvod v pozdějším věku.“

Katolíci se nesmí bát hlásat Kristovo panování nad společností a vkládat veškeré možné úsilí do boje proti nespravedlivým zákonům, které jsou v rozporu s přirozeným právem a dobrem jednotlivců i rodin. Není překvapením, že se rozvodovost po zavedení rozvodů bez určení viny prudce zvýšila. Na závěr je třeba říci, že dosáhnout rozvodu by bylo mnohem obtížnější, kdyby manželské páry byly povzbuzovány k tomu, aby ctily svůj závazek vůči Bohu i vůči sobě navzájem.

Hrozba č. 8: Útok na rodičovská práva

Manželství je svou povahou zaměřeno na plození a výchovu dětí. *Katechismus katolické církve* tvrdí, že „manželský svazek, kterým muž a žena mezi sebou vytvářejí nejnvtirnější společenství celého života, je zaměřené svou povahou na prospěch manželů a na zplození a výchovu dětí...“ (KKC 1601) Rodičům, kteří jsou primárními vychovateli svých dětí, je bohužel toto právo a povinnost současnou společností stále častěji mnoha různými

Musíme pomáhat křesťanským domácnostem stát se domácí církví podle starobylých vzorů, prvním místem, kde je předávána, oslavována a prožívána katolická víra.

způsoby odpírání. Značný počet zemí popírá právo rodičů na domácí vzdělávání jejich dětí. Navíc je rodičům v mnoha zemích upíráno právo kontrolovat to, co se jejich děti učí ve školách, zejména v povinné sexuální výchově zaměřené proti životu a proti rodině. Mnoho veřejných škol zavádí předměty, v nichž se děti učí o potřebě nově definovat manželství. Měli bychom mít odpor k podpoře a poskytování přístupu k interrupcím a anti-koncepci bez vědomí a souhlasu rodičů.

Závěr

Závěrem uvedeme, že nejlepším lékem na tuto strašlivá ohrožení tradičního, svátostného manželství je řádná příprava

na manželství. Jak nedávno řekl kardinál Raymond Burke: „Musíme u katolických manželských párů vzbuzovat odvahu, aby dosvědčovaly pravdu o manželství a rodině, kterou naše kultura tak zoufale potřebuje. Musíme pomáhat křesťanským domácnostem stát se domácí církví podle starobylých vzorů, prvním místem, kde je předávána, oslavována a prožívána katolická víra. Celá Církev musí pomáhat rodičům uvádět šlechetně a věrně v život jejich povolání k manželskému životu.“

Manželé se musí společně modlit. U katolíků, kteří praktikují svou víru, je rozvod méně pravděpodobný. Celá rodina se musí modlit společně. Když je manželství vratké, mělo by být podporováno manželské poradenství. Programy, jako je například Retrouvaille, nabízejí záchranné lano párům, které zakoušejí ve svém manželství problémy. Testy kompatibility před vstupem do manželství pomáhají párům pochopit, jaké jsou jejich individuální i společné silné a slabé stránky, aby mohly najít způsoby, jak jeden druhému pomáhat překonat slabiny a jak stavět na svých silných stránkách. Nový manželský program z Augustine Institute nazvaný „Milovaný – jak najít štěstí v manželství“ může pomoci manželství obohatit.

Demonstrace, jako je Pochod pro manželství, jsou důležitým veřejným svědectvím o posvátnosti manželství. Sdělují veřejnosti, že jsme přesvědčeni o tom, že manželství stojí za to bránit. Je nesmírně důležité bránit manželství jednoho muže a jedné ženy vzhledem k tomu, že právě manželství je základem rodiny a rodina je základem společnosti. Pochod pro manželství posiluje ty, kdo se jej účastní, a dodává odvahu těm, kteří svědčí a zvěstují pravdu a krásu pravého, přirozeného manželství.

Mons. Ignacio Barreiro a P. Peter West
<http://www.hli.org>
Přeložil Pavel Štíčka

Mons. Ignacio Barreiro je ředitelem římské pobočky Human Life International, největší mezinárodní organizace hájící život, P. Peter West viceprezidentem pro misie Human Life International.

MANŽELSKÁ PRÁVA A „MANŽELSTVÍ“ HOMOSEXUÁLŮ: ODPOVĚĎ NA NÁMITKY

Nezbytnou podmínkou platného manželství je vzájemná výměna manželských práv. Autor ukazuje, že tuto podmínku mohou splnit jen páry opačného pohlaví a vyrovnává se s případnými námitkami.

V jednom ze svých předchozích esejů jsem vysvětloval, že manželská práva, chápaná v právní tradici přirozeného, církevního i občanského práva jako vzájemné mravní právo na jednání přirozeně zaměřené na plození dětí, je nutno považovat za nezbytnou podmínku platného manželství. Je-li tedy někdo *s jistotou a nenapravitelně* neschopen přirozeného pohlavního styku, pak si nemůže s partnerem vzájemně vyměnit manželská práva (neboť nelze poskytnout právo na něco, co je nemožné), a v důsledku toho nejsou způsobilí uzavřít spolu manželství. Obdobně tytéž zmiňované právní tradice uznávají jistotu a nenapravitelnou impotenci jako důvod k prohlášení manželství za neplatné. Analogicky jsem argumentoval, že každá žena je v situaci podobné impotenci vůči kterékoli jiné ženě a každý muž vůči kterémukoli jinému muži. V tomto článku uvedu různé námitky, které lze proti tomuto postoji vznést, a odpovím na ně.

Snažte se za každou cenu přijít na zásadu, která by zabránila homosexuálům vstupovat spolu do manželství. To není nic než bigotnost.

Tato zásada nemá co dělat s „homosexuálními osobami“ nebo s „manželským homosexuálů“, ale má mnoho co dělat se *sexem*. Prakticky všichni na kterékoli straně diskuse si myslí, že manželství má něco společného s určitými sexuálními právy, i když se výslovně nepoužívá termínu „práva“. Existuje předpoklad, že lidé, kteří vstupují do manželství, přinejmenším *mohou* (mají nadále právo) mít spolu sexuální styk bez stigma smilstva, a ještě silnější očekávání, že manželé mají respektovat spravedlivý nárok (právo) druhého manžela na věrnost. Problematika manželských práv je tedy tak či onak dů-

ležitá pro každého. Je však také důležité ji vysvětlit a pochopit bez ohledu na otázku „manželství“ osob stejného pohlaví. Jak občanské, tak církevní právo uznávalo impotenci jako překážku manželství staletí předtím, než nějaký stát vůbec začal uvažovat o možnosti uznání „manželství“ mezi osobami téhož pohlaví.

Podobně je patrně nejjednodušší a nejučinnější způsob, jak odpovědět na obvinění z bigotnosti, poukážeme-li na to, že schopnost manželů uskutečnit v jejich vzájemném vztahu přirozený pohlavní styk (tj. neexistuje překážka impo-

Ten, kdo není schopen přirozeného pohlavního styku, si nemůže s partnerem vyměnit manželská práva, a v důsledku toho nejsou způsobilí uzavřít spolu manželství.

tence) je nutným požadavkem platného manželství bez ohledu na pohlaví, sexuální přitažlivost nebo udávanou sexuální orientaci či identitu. Jistá a nenapravitelná neschopnost si vzájemně poskytnout a uskutečnit toto právo, jež je svou podstatou zaměřeno na plození dětí, je *právě tak* překážkou manželství partnerů opačného pohlaví jako homosexuálů. To je jediná skutečná podstata *rovného práva uzavřít manželství*, kterou lze konzistentně obhájit ve světle přirozeného, církevního i (tradičního) občanského práva.

Většina lidí neuvažuje v kategoriích manželských práv, zejména ne tehdy, když se berou. Většina lidí uzavírá sňatek

z lásky nebo proto, že chce s někým sdílet život, nikdo (kromě kanonistů) nemyslí na to, že si vzájemně vyměňují právo na tělo toho druhého pro účely aktu, který je sám o sobě zaměřen na plození dětí!

Tato námitka si plete motivy, kvůli kterým lidé uzavírají sňatek, s tím, co je podstatné pro manželský souhlas. Nejde o to, co si lidé explicitně myslí, když si manželský souhlas vyměňují. Podstatná je tu podmínka, kterou tento souhlas musí splňovat, aby se jednalo o manželství. I když většina lidí, kteří se berou, nemyslí na „manželská práva“ či „akt, který je sám o sobě zaměřen na plození dětí“, přesto jsou obvykle přesvědčeni, že uzavřením sňatku se jejich přirozený pohlavní akt odlišuje od smilstva a že od nynějška mají právo očekávat od druhého manžela manželskou věrnost. Je-li jejich uvažování správné, pak došlo k výměně manželských práv a k této výměně je motivovalo mnoho různých důvodů, některých dobrých a jiných špatných, ale to, CO udělali (vyměnili si manželská práva), je snad něco jiného, než PROČ to udělali.

Zákon „neuvádí požadavek, aby snoubenci žádající o uzavření manželství doložili svou schopnost či úmysl počít děti pohlavním stykem. Plodnost není podmínkou manželství ani důvodem k rozvodu. Lidé, kteří své manželství nikdy nedokonalí a nemají to ani v úmyslu, mohou být a zůstávají ženatí či vdané.“ (Soudce Marshall, předseda Nejvyššího soudu státu Massachusetts, případ Goodridge vs. Ministerstvo zdravotnictví)

Tuto námitku lze kompletně objasnit tím, že rozlišujeme mezi právem na manželský styk, které samo o sobě s plodností nesouvisí, a s užíváním tohoto práva. Plodnost není podmínkou manželství ani důvodem k rozvodu,

protože pro to, co je předmětem manželských práv, není zásadní.

Předmět manželských práv zahrnuje přirozený pohlavní styk, akt, který se vždy považoval za dokonání manželství. Manželská práva neobsahují právo na dítě ani právo na to, aby byl druhý manžel plodný, neboť nelze předpokládat, že by bylo v přímé moci manželů jedno či druhé z toho zajistit. To, co se mezi mužem a ženou v době sňatku očekávat dá, je jejich schopnost uskutečnit lidský akt, který je sám o sobě přirozeně zaměřen na plodění. Plodnost či neplodnost se určuje teprve v souvislosti s tímto aktem. Ve skutečnosti se klinická diagnóza neplodnosti stanoví po půl roce až roce pravidelného přirozeného sexuálního života. Proto většina párů (pokud necizoloží) stav své plodnosti nikdy nepozná dříve než po značné době manželského života. Určení tohoto stavu (který lze často změnit, jak je nutno mít na paměti) obvykle nesouvisí s jejich schopností uskutečnit přirozený pohlavní styk, což odpovídá tomu, že tato schopnost je pro manželství prioritní.

Skutečnost, že lidé, kteří své manželství nikdy nedokonali a nemají to ani v úmyslu, mohou být a zůstávají ženatí či vdané, se dokonale objasňuje právě ve světle manželských práv. Člověk může mít nějaké právo a nevyužívat ho. I když manželská práva nelze redukovat na pouhou obdobu majetkových práv, může být užitečné ilustrovat to na příkladu z této oblasti: Koupíte si dům, ale rozhodnete se v něm nebydlet, buď na nějakou dobu, nebo na neurčito. Ale i když se do něj majitel nenastěhuje nikdy, má právo dovolávat se porušení svých práv, pokud ho obsadí někdo jiný. Základní srovnání s manželskými právy, jejich využíváním či nevyužíváním a případným porušením je zřejmé, ale je třeba si všimnout i rozdílu oproti pouhým majetkovým právům. Protože jde o *morální* práva, jsou si manžel a manželka na základě svých manželských práv něčím povinni. V *negativním* smyslu jsou si vzájemně povinni *necizoložit*. V *pozitivním* smyslu jsou si povinni *poskytovat* manželský styk, když je přiměřeně požadován. Předmětem manželských práv je zde tedy *lidský akt*, vědomý a dobrovolný čin, nikoli pouhý kus majetku.

Takže místo zkoušky plodnosti by měla existovat zkouška sexuální potence.

I kdyby plodnost byla nutnou podmínkou platného manželství, což není, ani pak by z toho nevyplývalo, že se má před svatbou každý podrobit nějakému testu. Stejně tak platí, že i když *schopnost* dokonat manželství (nikoli to, že k dokonání skutečně došlo) je nutnou podmínkou platného manželství, nijak z toho nevyplývá, že by se měla před sňatkem pro-

Château de Chaumont-sur-Loire, detail vitráže „Adam a Eva“. Foto: Wikimedia Commons, ZohaStel (CC BY-SA 3.0)

V současné diskusi o manželství je v sázce samotný řád plodění. Tento řád nevynalezl žádný člověk ani lidská společnost, ale závisí na něm existence a štěstí každého jednotlivce i národa.

vádět nějaká zkouška. Z hlediska zájmu na zachování osobního soukromí je takovýto nápad mimořádně mravně i politicky odpudivý. To samo k odpovědi na tuto námitku stačí. Navíc by taková zkouška (ať by vypadala jakkoli) byla zcela zbytečná a dokonce kontraproduktivní v porovnání s běžným předpokladem schopnosti

dokonat manželství u dospělých mužů a žen. Obracet tento předpoklad by bylo analogické k obrácení presumpce nevinny v trestním řízení. Tak jako by obrácení presumpce nevinny způsobilo jednotlivým lidem i spravedlnosti celkově víc škody než užítku, mohli bychom odpovídající škodu předpokládat i v případě obrácení předpokladu schopnosti dokonat manželství tím, že bychom po lidech žádali, aby to před vstupem do manželství prokázali.

Avšak právě tak jako důkazy, když překonají každou rozumnou pochybnost, ruší presumpci nevinny, také předpoklad schopnosti dokonat manželství lze vyvrátit důkazem, který nad všechny rozumné pochybnosti prokáže, že již před uzavřením manželství existovala nenapravitelná impotence. Takový důkaz je skutečně nutno předložit v určitých případech, kdy se žádá o prohlášení manželství za neplatné z důvodu impotence. Manželství se v tomto bodě těší přízni práva, což znamená, že se považuje za platné, dokud není *prokázán* opak. Vzhledem k tomu, že většina mužů a žen je schopna své manželství dokonat, je to rozumné. Prokázat je tedy nutno výjimku. Na druhou stranu neexistuje rozumný předpoklad, že by dvě osoby téhož pohlaví byly schopny manželství dokonat, neboť u každého stejnopohlavního páru je již *veřejně a s jistotou* známo, že přirozeného pohlavního styku nejsou schopny.

Ale lidé stejného pohlaví mohou mít děti pomocí technik asistované reprodukce nebo prostřednictvím adopce, stejně jako neplodné, a dokonce i impotentní páry.

Adopce „výroba“ dětí pomocí techniky, ale ani početí dítěte přirozenou cestou nepředpokládá ani nezakládá manželský stav. U mnoha lidí k tomu dochází mimo manželství. Navíc to, že člověk má schopnost kteroukoli z těchto věcí uskutečnit, není nutnou podmínkou pro vstup do manželství. Jak jsme již uvedli, manželská práva si lidé nevyměňují v souvislosti s dětmi jako takovými, ale v souvislosti s lidským aktem, přirozeným sexuálním stykem. Opakují, že to je důležité, protože manželé sami obyčejně nemají *vznik* dítěte bezprostředně pod kontrolou. Předmětem práv, která si muž a žena vzájemně dávají a přijímají a kte-

rá z nich činí manžele, musí být něco, co jsou schopni splnit, co ovládají.

I kdyby v nějakém konkrétním případě byly vysoce nejisté moderní reprodukční techniky schopny garantovat úspěch, nemělo by to žádný vliv na to, co je přirozeně a podstatně charakteristickým znakem manželského vztahu. I když přirozené účely manželství nejsou nutně v rozporu se všemi formami technické pomoci, práva, jimiž se manželství odlišuje od jiných vztahů, musí mít k dispozici (musí jich být běžně schopni) průměrný muž a žena nejen v konkrétní době a na konkrétním místě, ale po celé dějiny a v různých podmínkách kultur, vědeckého či technického pokroku, společenských či hospodářských tříd, politických či právních systémů atd. Jinak se nejedná o tutéž realitu manželství, kterou můžeme uznávat jako společné dědictví lidstva, jako něco víc než jen soudobý právní konstrukt.

Tento postoj je prostě příliš krutý. Upírá manželství lidem, kteří se milují, jen kvůli formalitám.

Každý, kdo se domnívá, že „manželství“ je druh lidského vztahu, který zahrnu-

je dobrovolný souhlas těch, kdo do něj vstupují, musí být rovněž přesvědčen, že existují jisté podmínky, jež je nutno splnit, aby tento vztah vznikl. (Ti, kdo vstupují do *manželského* vztahu, musejí dát souhlas *k něčemu*. *Goodridgeovská* redefinice manželství jako „dobrovolného spojení dvou osob jako manželů s vyloučením všech ostatních“ je tautologická.) Ať uznáváme jakékoli podmínky, některé vztahy, byť založené na lásce, tím budou vyloučeny. Já jsem se soustředil na jednu podmínku (vzájemnou výměnu manželských práv), která může objasnit to, čím se manželský vztah odlišuje od všech ostatních. Ukázal jsem, že tuto podmínku mohou splnit jen páry opačného pohlaví (i když ne všechny) a jak ji obhajovat proti námitkám jakožto nutnou podmínku pro vznik manželství. Na této obhajobě není nic krutého ani iracionálního.

V současné diskusi o manželství je dále v sázce samotný řád plození. Proszování veřejného schválení stejnopohlavních „manželství“ v současnosti je patrně spíše jen dalším příznakem naší široce rozšířené neschopnosti uznat řád plození než její základní příčinou. Po de-

setiletých kulturní a právní normalizace antikoncepce (která zastírá řád plození na jeho počátku, pokud jde o jeho správný akt), potratu (který zastírá jeho pravý efekt), smilstva a snadného rozvodu (zakrývajícího jeho řádný kontext) není divu, že je pro nás tak obtížné si tohoto řádu náležitě vážít. Jako občané, politici, a dokonce soudci bychom měli mít na paměti, že tento řád nevynalezl žádný člověk ani lidská společnost, ale že na něm závisí existence a štěstí každého jednotlivce i národa. Proto ve věcech pravomoci nad řádem plození nemáme na výběr. Naše volba se týká jen toho, zda ho uznáme a budeme právně chránit, zda to neuděláme, nebo zda si budeme myslet, že zabývat se tím je zbytečné.

Joseph Arias

<http://www.crisismagazine.com>

Přeložila Lucie Cekotová

Joseph Arias přednáší teologii na Graduate School of Christendom College v Alexandrii ve Virginii v USA

CO BYCHOM BYLI BEZ RODINY

Proč bychom měli vytvářet nějaké aktivistické akce pro rodinu? Je něco tak silně etablovaného, jako je instituce rodiny, v ohrožení?

Na prvním místě je tedy třeba vymezit, zda skutečně je rodina ohrožena. Existuje něco jako krize rodiny? Mnohé socioekonomické ukazatele tomuto faktoru nasvědčují. Projevuje se především v úbytku sezdaných párů a výraznému úbytku dětí rodících se do úplné rodiny.

Jedná se tedy o důvody čistě ekonomické, nebo je způsobena hlubšími změnami ve společnosti? Mladí křesťanští demokraté jsou přesvědčeni, že úpadek tradiční rodiny je způsoben mnoha ekonomickými faktory, ale nepovažujeme je za hlavní příčinu krize rodiny.

S krizí rodiny velmi úzce souvisí ideologie, která v průběhu 2. poloviny

20. století přichází na scénu, a jejímž ústředním tématem se již nestává rasa či buržoazní původ, ale jediná instituce, která přežila otřesy 20. století, a to rodina, již je třeba redefinovat. Jedná se o ideologii genderu a poststrukturnalistického feminismu. Ideologie genderu, jako každá jiná totalitní ideologie, bourá rozdíl mezi sférou soukromou a sférou veřejnou, jelikož rodinu vidí poněkud jinak než jako základní stavební kámen společnosti založený na komplementaritě muže a ženy otevřené dětem. Tímto základním stavebním kamenem je především jednotlivec, ten je ovšem již od svého počátku ničen nevhodnými

vlivy společnosti, tedy i rodiny. Dle hlavních ideologů, kteří se vznešeně nazývají vědci, je třeba hlásat, že již v rodině se strhává nelitostný boj o moc. Díky tomuto poznatku je jasným výsledkem změna celého paradigmatu o rodině, automaticky je proto možné rodinu považovat za součást politiky a veřejné sféry, kde má stát povinnost zasahovat.

Vyčlenění tradiční rodiny z veřejné sféry do sféry autonomní považují zastánci genderu za typický příklad sofistikovaného nástroje patriarchy a jeho útlaku. Jařmo patriarchálního útlaku je nejsilnější v heterosexuálním manželství, které není přirozeným stavem. Kořeny

ideologie genderu vyrůstají z lingvistických teorií Frankfurtské školy a z teorií moci a diskursu Michela Foucaulta. Jde o typický produkt postmodernismu, kdy základním východiskem je přesvědčení, že naše poznání reality není nikdy svou povahou objektivní, ale že jde o lidský výtvor. Proto pokud si představíme muže a ženu, jejich charakteristiky, docházíme s Foucaultem k závěru, že jde o pouhé kulturní produkty. Dalším faktorem, pro gender typickým, je důraz na pojmy a jazyk. Foucault jasně definoval, že diskurs je projevem moci (nebo ještě lépe jeho vý-

slednicí). Pokud nějaká realita existuje, tak pouze v rámci jazyka. Pokud změněme jazyk (tedy výrazy pojmů, které používá), změníme tím i realitu.

Dle poststrukturalistického feminismu, dnes se překrývajícího s ideologií genderu, je základním postulátem odlišení biologického pohlaví od sociálního pohlaví (tedy genderu), mezi kterými neexistuje žádná přirozená souvislost.

Na základě seznámení se s ideovými kořeny postrukturalistického feminismu, tedy ideologií genderu, začínáme chápat, proč je pro nátlakové skupiny LGBTI

(lesby, gayové, bisexuálové, translidé, intersexuálové) tak důležitá legislativa. Jejich východisko je naprosto stejné jako východisko komunistické. Žijeme v době boje o moc, usilujeme o odjařmení společnosti, usilujeme o lepší zítřky.

Logicky proto můžeme navázat na návrh novelizace zákona o registrovaném partnerství. Ponecháme zde stranou zmínky o tom, že nátlakové skupiny v době prosazování tohoto zákona neusilovaly o možnost osvojení dítěte, což mělo také za důsledek velmi širokou politickou podporu tohoto zákona.

Dnes je nám tento návrh zákona představován jako nutnost, kdy legislativa má reagovat na vývoj společnosti. Mnoha zastánci je uváděna jako ryze technická novela.

My toto přesvědčení nesdílíme, a to z několika důvodů. Tím nejdůležitějším je naše přesvědčení, že stát nemá být hodnotově neutrální, ani aktivisticky příkazující, avšak za všech okolností má povinnost preferovat ideální varianty.

Tuto ideální variantu spatřujeme v instituci manželství, která v českém právním řádu požívá zvláštní ústavní a zákonné ochrany. Jde tedy o ideální společenskou instituci pro výchovu dětí, proto požívá zvláštní ochrany, která se projevuje na mnoha právních institutech.

Jedním z nich je i možnost osvojení biologického dítěte partnera. Tato varianta je českým právním řádem umožněna pouze manželům. V současnosti se této možnosti dožaduje i nátlaková organizace PROUD, která se podílí na pořádání Prague Pride, a jež se podílela na paragrafovém znění výše zmíněného návrhu novelizace zákona o registrovaném partnerství, který by umožnil partnerovi osvojit si biologické dítě registrovaného partnera.

Výsledek? Majetkoprávní vztahy mezi registrovanými partnery kopírují práva a povinnosti manželů, zásadní rozdíl mezi manželstvím a registrovaným partnerstvím tedy spočívá v právním vztahu k dětem, které žijí ve společné domácnosti.

Proto tedy přijetím této nenápadné novelizace dojde ke zrovnoprávnění manželství s registrovaným partnerstvím, které si dle průzkumu CVVM z června minulého roku většina společnosti nepřeje.

MKD
MLADÍ KŘESŤANŠTÍ DEMOKRATÉ

ve spolupráci s

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

Pořádají pod záštitou
místopředsedy Vlády Pavla Bělobrádka,
kardinála Dominika Duky,
radního hl. města Prahy Jana Wolfa
a poslance EP Tomáše Zdechovského

POCHOD PRO RODINU

v sobotu
15.8.2015
Sraz ve 12:30
na rohu ulic Washingtonova
a Politických vězňů **v Praze**

Srdečně jsou zváni všichni, zvláště pak rodiny s dětmi.

„Rodina je základem společnosti a existence národa“

Závěrem je třeba dodat, pokud odhlédneme od sexuální orientace párů, že zde máme mnohem větší skupinu lidí, kteří spolu žijí v jedné domácnosti společně se svými dětmi, které velmi často nejsou biologickými dětmi obou partnerů. V tomto případě jde o totožnou skutečnost jako v případě registrovaných párů, avšak u heterosexuálních párů, které nežijí v manželství, to nikdo nepovažuje za politické téma, třeba i z toho

důvodu, že se tyto páry zřejmě smířily se svým životním rozhodnutím.

Mottem našeho již 5. Pochodu pro rodinu Prahou je: „Rodina je základ státu a existence národa“, protože považujeme otázky rodiny a rodinné politiky za ústřední téma naší společnosti a snažíme se poukázat na význam rodiny a zaměřit se na obranu privilegovaného postavení rodiny v našem právním řádu. I proto tento rok pořádáme odbornou

konferenci na téma: „Rodinné perspektivy ve 21. století“, jež bude předcházet pochodu. Všichni jsou zváni.

Jan Gregor

Jan Gregor, místopředseda Mladých křesťanských demokratů

JSME JEN OBYČEJNÍ VĚŘÍCÍ

Dopis otci kardinálovi ohledně programu letošního Prague Pride

Vážený otče kardinále, v posledních dnech jsme zaznamenali na webu České biskupské konference Vaše vyjádření k letošnímu festivalu Prague Pride. S velkým překvapením jsme se dočetli, že část programu bude probíhat i na katolické půdě. Vzhledem k možnostem dnešní techniky nebylo těžké rychle vyhledat konkrétní farnost i konkrétní program.

Je velice podivné, že monsignore Tomáš Halík neví, kdo je sestra Jeannine Garmick, ani to že má Kongregaci pro nauku víry zakázanou veřejnou činnost. Prezentuje se jako katolická řeholnice, ovšem s naukou katolické církve se neztotožňuje a rozhodně její učení nereprezentuje. Sestra Jeannine Garmick je nejen LGBT aktivistka, ale též se aktivně zasazuje za právo na potrat. Monsignore Halík ve svém vyjádření tvrdí, že Akademická farnost nemá nic společného s tzv. pochodem hrdosti. Nechápe me tedy, proč na programu Prague Pride či organizace Logos je tato přednáška zahrnuta coby paralelní program festivalu. Není nám jasné, proč tedy dr. Jaroslav Lorman (aktivní člen Logosu a hlavní aktér debaty se sestrou Jeannine) tuto přednášku na sociálních sítích prezentuje jako součást festivalového programu. Z celé této záležitosti máme velice hořký pocit, nesdílíme optimistický náhled profesora Halíka na to, že půjde o diskuzi či pokojný vícehlas. Domníváme se, že většina

účastníků, včetně pořadatelů jen žádají a oznamují, nemají potřebu diskutovat, svůj názor mají. Ostatně o tom vypovídá i název oné přednášky.

Za nejvíce pohoršující však považujeme to, že celá akce u sv. Salvátora má být zakončena adorací s vystavenou Nejsvětější svátostí. Což považujeme za výsměch nejen v kontextu připravovaného národního eucharistického kongresu.

Jsme jen obyčejní věřící, upřímně se snažíme žít podle nauky Církve a vychovávat své děti v katolické víře. Ale opravdu nevíme, co jim odpovíme, až se nás začnou ptát, proč se v katolickém kostele hlásá nekatolická nauka? Paradoxně jsou z míry vyvedeni i mnozí naši nekatoličtí přátelé. Přijde nám to celé, jako kdyby se majitel soukromé firmy nechal dobrovolně okrádat svými zaměstnanci, oni se tím veřejně chlubili a on s tím nic nedělal. Pak se ovšem nemůže divit, že zkrachuje. Klademe si otázku, zda v budoucnu v čele průvodu, který je součástí této akce, budou kráčet i mnozí kněží.

Vážený otče kardinále, prosíme Vás a Vaším prostřednictvím i ostatní biskupy, nebojte se učinit v tomto případě různé kroky. Kdy jindy, než nyní? Obáváme se, že v opačném případě riskujete ztrátu důvěryhodnosti u prostých věřících a lidí, kteří se snaží křesťanství žít upřímně. Nebojte se! To byla památná slova sv. Jana Pavla II. poté, co byl v konkláve zvolen papežem. A on se skutečně nebál.

Vážený otče kardinále, nebojte se ani Vy, ani ostatní biskupové. Co riskujete? Že Vás nepozvou do České televize? Že proti Vám hlavní média spustí nenávistnou kampaň? Že nominálně ubude počet návštěvníků bohoslužeb? Že budete muset zrušit Katolickou teologickou fakultu, že budete muset odebrat přízvisko „katolický“ jednomu týdeníku? Nechte je, oni už svou odměnu mají.

V minulém čísle časopisu *RC Monitor* vyšel text profesora Petra Piňhy s názvem *Běda*, v kterém mimo jiné píše také: „Běda vám, vystrašení vyhaslí kněží, kteří svaté pravdy nehlasáte, ale nabízíte je za snížené ceny, abyste byli všude přijati a pozitivně vnímáni, protože vás stihne osud všech vlažných.“

Nedopusťte, abychom my všichni zvlažněli, my věřící potřebujeme pastýře, potřebujeme slyšet jasný a pevný hlas všech biskupů.

Vyprošujeme Vám i všem biskupům Boží požehnání, odvalu, rozhodnost, sílu Ducha Svatého a ochranu Matky Boží.

Petr a Tereza Jáchimovi

Kardinál Duka nakonec využil svého práva a jako pražský arcibiskup zakázal pořádání zmíněných akcí na půdě Akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora s odůvodněním, že sice neodmítá dialog v Církvi na toto téma, ale považuje časovou souvislost s Prague Pride za nevhodnou (pozn. red.).

Jak to vidí Vojtěch Macek

Jistota umrtvující a oživující

Lidé jsou určeni, aby si pomáhali a spojovali se – navzájem i s Bohem. Jistoty postavené na vztahu vedou k životu, jistoty postavené na sebeobraně před jakýmkoli narušením vedou ke smrti.

Touha po dokonalosti a potřeba bezpečí jsou přirozenými nároky lidského ducha. Jsou-li ovšem uskutečňovány na úkor vztahů a důvěry z nich plynoucí, společnost se destabilizuje a může dojít k jejímu rozpadu – stejně jako se pod náporom větru rozpadne dům postavený z cihel, ale bez malty.

Rozhlédnu-li se kolem sebe, vidím takřka nepřehlednou škálu jistot. Vede mě to k zamyšlení, nakolik nabídka potkává poptávku.

Kdesi jsem zahlédl slogan obchodníka se stavebninami, že nejlepší je to, co je dokončené. Víím, co je dobrý pocit ze splněného úkolu, zároveň víím, že i kvalitní a nová stavba vyžaduje údržbu a opravy v čase. Kde vzít jistotu, že „už je hotovo“? Zřejmě je potřeba rozlišit mezi dokonalostí a dokonaností. Mám za to, že dokonalost našeho pozemského života spočívá ve volbě správného směru (křesťansky vzato Ježíš-Cesta) a ve vědomí, že dokonalost se s dokonaností snoubí až po smrti, v životě věčném.

Módním hitem je „sichrovací“ taktika úřednictva, kdy úředník jedná podle toho, aby nebyl napadnutelný, nikoli podle meritu věci. Své rozhodnutí potřebuje mít kryto razítky a stanovisky jiných zodpovědných osob do míry, v níž už se jeho vlastní rozhodnutí vytrácí, protože je jen logickým výsledkem podkladů, nikoli kvalifikovanou volbou učiněnou kompetentním pracovníkem. Proč takové lidi platit? Vždyť takováto snaha o pojištění své pracovní pozice je naprosto paralyzující – zpomaluje a prodražuje život celé společnosti.

Neméně módní, vůbec však ne nové, jsou i představy o jistotě, které mají někteří velmi – skutečně nebo alespoň „na leasing“ – majetní lidé. I dnes vznikají hrady. Šel jsem nedávno notný kus od vsi kolem velmi rozlehlé louky oběhnané dvojítm vysokým plotem s elek-

tronickým zabezpečením. Po louce se proháněla smečka ostrých psů. Na konci příjezdové cesty stála mohutná zeď vybavená kamerami a za ní se o dalších pár stovek metrů dál tyčil luxusní dům s okny situovanými převážně do dvora. Okna směřující ven byla samozřejmě zamřížovaná. Který chudák si dobrovolně zvolil takové vězení?

Dosti všední stravou stříhačů pásek z dotačních úřadů a stavebních firem se stala zařízení pro hendikepované – přechody pro slepce, schodiště pro vozíčkáře, hračkářské nadace pro nemocné děti apod. Existují navigační nástroje, které postiženému umí propočítat trasu, zda je prostupná a bezbariérová. To vše může napomoci potřebným lidem k soběstačnosti a zdravému sebevědomí. Počítá se ovšem při budování těchto opatření se součinností kolemjdoucích? Nenahrává to spíše naší lhostejnosti, protože se můj bližní obejde beze mě? Vyhodnocují projektanti před realizací drahého a krkolomného řešení četnost výskytu hendikepovaných? Viděl jsem plošinu pro vozíčkáře, bratru za půl milionu, postavenou přes tři schody (bylo to na univerzitě s desetitisícem studentů, z nichž jednotky jsou imobilní).

Medicínská diagnostika dosáhla obrovského pokroku. Lékaři dokáží s vysokou pravděpodobností, mnohdy i s úplnou (lidskou) jistotou, popsat chorobu a její vývoj. Umožňuje to přesné a efektivní nasazení léčby, což je skvělé. Co však s případy diagnózy smrtelné nemoci? Mít jistotu, kdy, jak a kde zemřu, bere pacientovi naději a vůli, k uzdravení potřebnou. Pro člověka pevně zakotveného ve víře v Boha to je velmi silné kafe, pro člověka víry slabší či žádné to je ortel zoufalství. V době bez přesné diagnostiky bylo jaksí více prostoru pro naději (a tedy méně pro sebevraždu, eutanazii a potraty). Bohu díky za hospice.

Nezávidím těm, kteří nám vládnou. Ten, kdo svou veřejnou autoritu nahlíží poctivě, musí být mírně řečeno nesvůj, když vidí, jak se každý zabarikádovává ve svých osobních jistotách. Samé zlaté cihly a žádné pojivo. Prověrku soudržnosti raději nepředjímejme. I vládcí (zvláště demokraticky zvolení) jsou poplatní národům, z nichž vzbázejí, a tak se setkáváme s tím, že se stát snaží chybějící pojivo společenské důvěry nahrazovat košatou legislativou. A z té neplyne nic než další potřeba pojistit se proti vnějšímu zásahu.

Ptám se: A toto všechno chceme? „Trh s jistotami“ je větší, než je zdravé, je nabuzený do rozměrů na hranici únosnosti či za ní. Jistota, kterou poskytnu druhému, je pevnější a úspornější než pochybná a těžkopádná jistota, kterou si opatřím pro sebe. Cyklista na silnici, na níž platí pravidla bezpečného provozu, je pohyblivější než tank na válečné stezce, lemované hlavněmi nepříteli. Doprávní značka stojí méně než pancéřovaná kabina. Lidstvo nesprávně investuje do nákladnější a nepohodlnější varianty, volí nepatřičný model jistoty.

Co je příčinou tohoto stavu? Domnívám se, že vysoký podíl nepřevzatých, resp. neplněných závazků v mezilidských vztazích. Prvotním příkladem je situace nechtěného dítěte – devět měsíců vývoje v biologické matce (jejíž stresory dítěti sdělují realitu), různě dlouhý čas bezprizorní pečovatelské péče po porodu, dočasné umístění k pěstounským rodičům, převzetí adoptivními rodiči (třeba s dobrými úmysly, ale odlišnou genetikou výbavou). Prostor pro základní důvěru v matku, lidi a svět je takřka nulový, reakcí na tento tristní nedostatek jsou náhražky a záplaty, které díru nezacelí, nebo rezignace.

Navíc extrémním individualismem jsou popírány synergické efekty lidské-

ho soužití, jež jsou jedním ze stěžejních nástrojů, které Bůh dal člověku, aby byl schopen dosáhnout svého i obecného blaha. Z jiného úhlu totéž: Bůh po každém ze sedmi dnů tvoření světa pohladil své dílo ujišťujícím pohledem, že to je

dobré. Jen o jedné věci řekl pravý opak: Není dobré, aby byl člověk sám. A tuto mezeru posléze vyplnil stvořením ženy. Lidé jsou určeni, aby si pomáhali a spojovali se – navzájem i s Bohem. Jistoty postavené na vztahu vedou k životu,

jistoty postavené na sebeobraně před jakýmkoli narušením vedou ke smrti (srov. Jan 12,25).

Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy
(Kráceno)

Letem světem

Zabití lva Cecilia americkým zubařem v Zimbabwe byla v uplynulých dnech nejdiskutovanější zpráva na sociálních sítích. Neopomenula ji ani velká část světových médií. Miliony lidí oplakávaly lva a vyhrožovaly zubaři. Magazín *Aktuálně.cz* přinesl rozhovor s filozofem Vladimírem Dudákem, v němž mj. zmínil, že „vlna globalizované solidarity vyvolala i protireakce. **Jak může společnost nadzvednout z křesla smrt lva, když lhostejně přechází zprávy o zabíjení nevinných lidí či mučení politických vězňů? Výstižně a provokativně sepsal tyto pocity spisovatel a blogger Matt Walsh na serveru *The Blaze*. Upozorňuje, že hysterie se lvem přišla v den, kdy jiné zprávy odhalily preparování zárodků dětí na potratových klinikách a následné prodávání k výzkumům na černém trhu.** Matt Walsh poukazuje na absurdní chování milionů oplakávačů Cecilia nastolením otázky, co by se stalo, kdyby nebyl zastřelen lev a kdyby nebyly pinzetou roztrhány zárodky dětí v Petriho misce. Zatímco lev by dál „močil v trávě, olizoval si zadek a žral zebry“, ze zlikvidovaných zárodků dětí by mohl vyrůst „ vynálezce, filantrop, umělec, milenec, myslitel, otec, matka, průkopník“. „Pakliže tento argument společnosti nestačí na to, aby je ochránila, proč dělá výjimku pro jednu bestii?“ ptá se. Podle filozofa, historika a spisovatele Dudáka nám Matt Walsh svými slovy **„ukázal naši hodnotovou omezenost a nedůslednost“.**“ Svatá pravda. Bohužel.

V jednom letním vydání *Hospodářských novin* dostal prostor ekonom Tomáš Sedláček, který se v úvaze zamýšlí nad otázkou: „**Vyplácí se dobro?**“ Ke konci úvahy si na pomoc vezme biblický příběh Joba. „Byť se jedná snad o nejsložitější knihu v Bibli, poselství Joba je celkem

jasné: I kdybys mě nechal zabít a vše mi vzal, neuhnu z cesty. Job koná dobro pro dobro samé, i kdyby z toho nic neměl, i kdyby pro něj trpěl. Podobně uvažuje Kant, pokud je dobro konáno s kalkulem odměny, nejedná se o dobro, odměna u Kanta anuluje morální hodnotu dobra, které bylo vykonáno. To je celkem přísné. Každopádně **dobro z vlastní podstaty nemůže být založeno na tom, že se**

Koláž: mimi

vyplácí. Občas se nevyplácí. Občas ano. Pokud je člověk za dobro nějak odměněn, pak fajn, ale vstupovat do činu s kalkulem morální investice je ošemetné. Vyplácí se dobro? Na to není pravidlo. A proč jej činit? Přesně tak, jak zní odpověď na Satanovu sázku, kterou díky Jobovi prohrál: „Pro nic. Pro dobro. Nikoli pro něco.“

Slova mají obrovskou moc. Kniha Přísloví (18,21) říká: „V moci jazyka je život i smrt, kdo ho rád používá, nají se jeho plodů.“ K tomuto tématu vydal slovenský portál *Cesta+* výzvu nám všem, aby se **„naše životy staly zónou bez pomlouvání“.** Taky to vypadá tak lehce, letně, ale řekněme si upřímně: toto je nejen celoroční, ale celoživotní problém. Genderově malinko trpí – zdá se totiž, že ženská populace musí tento boj vyhlásit ve vyšší frekvenci počtu odhodlaných změnit tuto komunikační slabost. Ve zmíněném textu autorka nabízí i pár tipů, jak s tím začít hned a dojít úspěchu. „**Když nemůžete říci nic dobrého... znáte pokračování této věty. – Neříkejte vůbec nic.** Zeptejte se sami sebe: Jaké dobro z toho vzejde? Pokud si odpovíte, že žádné, pravděpodobně by slova, která se vám derou na jazyk, neměla být vůbec vyslovena. A ještě jedna rada do praxe: vzdalujte se od těch, kteří pomlouvají druhé. Neobklopujte se takovými lidmi a nepřizvukujte v jejich rozhovorech. **Obklopte se těmi, kteří mluví o dobrých myšlenkách a záležitostech, kteří mají zájem na řešení problémů.** Podněcujte bohaté rozhovory, které místo nactiutrhaní či pomluv objasňují a poučují.“

-zd-

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

PŘIJĎTE PODPOŘIT RODINU!

Foto: Hnutí Pro život ČR

Mladí křesťanští demokraté ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR pořádají již tradiční **Pochod pro rodinu**, jenž se uskuteční v sobotu 15. srpna 2015 od 12.30 h. (sraz na rohu ulice Washingtonova a Politických vězňů). Záštitu nad akcí převzal vedle místopředsedy vlády Pavla Bělobrádka také kardinál Dominik Duka, radní hl. m. Prahy Jan Wolf a poslanec Evropského parlamentu Tomáš Zdechovský. Akce bude zakončena mší svatou v kostele sv. Jiljí od 13.15 h.

Pochodu bude předcházet konference na téma „Perspektivy rodiny ve 21. století“, která započne v 10 h. v prostorách paláce Caritas za laskavé podpory Hans Seidel Stiftung. Konference bude probíhat formou panelové diskuse. Pozvanými panelisty jsou paní Michaela Freiiová, pan Dan Drápal, pan Petr Hladík. Občerstvení zajištěno. Další informace na <http://mladikd.cz/event.php?id=34>

16. 8. Ne	20. neděle v mezidobí Př 9,1–6, Žl 34, Ef 5,15–20, Jan 6,51–58	23. 8. Ne	21. neděle v mezidobí Joz 24,1–2a,15–17,18b, Žl 34, Ef 5,21–32, Jan 6,60–69
17. 8. Po	sv. Myron, kněz a mučedník Sd 2,11–19, Žl 106, Mt 19,16–22	24. 8. Po	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola Zj 21,9b–14, Žl 145, Jan 1,45–51
18. 8. Út	sv. Helena Sd 6,11–24a, Žl 85, Mt 19,23–30	25. 8. Út	sv. Benedikt a druhové, mučedníci I Sol 2,1–8, Žl 139, Mt 23,23–26
19. 8. St	sv. Jan Eudes, kněz Sd 9,6–15, Žl 21, Mt 20,1–16a	26. 8. St	ct. Martin Středa I Sol 2,9–13, Žl 139, Mt 23,27–32
20. 8. Čt	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve Sd 11,29–39a, Žl 40, Mt 22,1–14	27. 8. Čt	Památka sv. Moniky I Sol 3,7–13, Žl 90, Mt 24,42–51
21. 8. Pá	sv. Pius X., papež Rt 1,1,3–6,14b–16,22, Žl 146, Mt 22,34–40	28. 8. Pá	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve I Sol 4,1–8, Žl 97, Mt 25,1–13
22. 8. So	Památka Panny Marie Královny Rt 2,1–3,8–11; 4,13–17, Žl 128, Mt 23,1–12	29. 8. So	Památka Umučení sv. Jana Křtitele Jer 1,17–19, Žl 71, Mk 6,17–29
30. 8. Ne	22. neděle v mezidobí Dt 4,1–2,6–8, Žl 15, Jak 1,17–22,27, Mk 7,1–8,14–15,21–23	6. 9. Ne	23. neděle v mezidobí Iz 35,4–7a, Žl 146, Jak 2,1–5, Mk 7,31–37
31. 8. Po	sv. Rajmund, řeholník, kardinál I Sol 4,13–18, Žl 96, Lk 4,16–30	7. 9. Po	sv. Melichar Grodecký, mučedník Kol 1,24–2,3, Žl 62, Lk 6,6–11
1. 9. Út	sv. Jiljí, opat I Sol 5,1–6,9–11, Žl 27, Lk 4,31–37	8. 9. Út	Svátek Narození Panny Marie Mich 5,1–4a, Žl 13, Mt 1,1–16,18–23
2. 9. St	sv. Justus Kol 1,1–8, Žl 52, Lk 4,38–44	9. 9. St	sv. Petr Klaver, kněz Kol 3,1–11, Žl 145, Lk 6,20–26
3. 9. Čt	Památka sv. Řehoře Velikého Kol 1,9–14, Žl 98, Lk 5,1–11	10. 9. Čt	bl. Karel Spinola, kněz a mučedník Kol 3,12–17, Žl 150, Lk 6,27–38
4. 9. Pá	sv. Růžena z Viterba, panna Kol 1,15–20, Žl 100, Lk 5,33–39	11. 9. Pá	sv. Emil, biskup I Tim 1,1–2,12–14, Žl 16, Lk 6,39–42
5. 9. So	sv. Viktorin, biskup a mučedník Kol 1,21–23, Žl 54, Lk 6,1–5	12. 9. So	Jména Panny Marie I Tim 1,15–17, Žl 113, Lk 6,43–49

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.